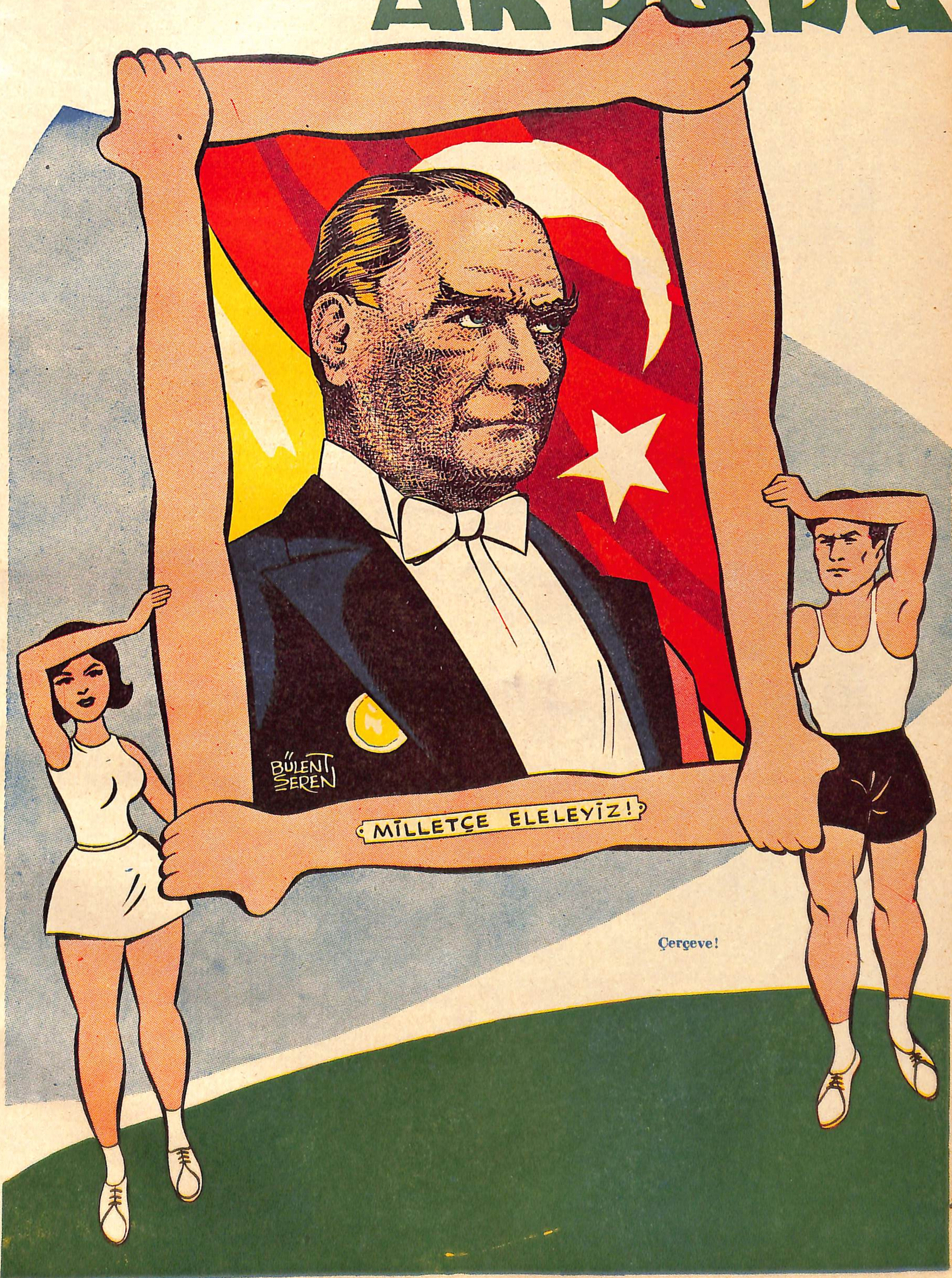

Çerçeve!

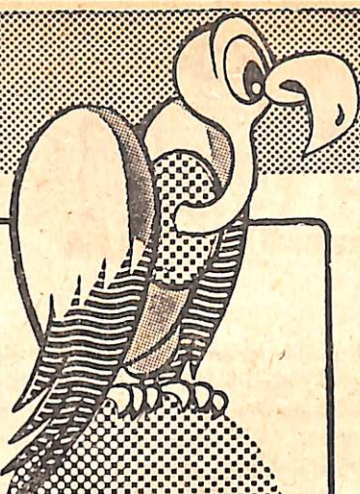
...ilk yatırım

1961 yılında
tasarruf sahiplerine
9
MİLYON
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 699

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Orsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 479 — Yıl : 38
Cilt : 19
18 Mayıs 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Millî Birlik Komitesine Mektuplar!

EĞER şu sayılı birkaç ay, İstanbul'un nabzını elinize almadan sona ererse, soluğum yettiği kadar: Eyvaaaah!...

Niçin mi bu acı çığlık?.. İstanbul'u tanınmaz eden derde, sizden sonra gelecek, hiçbir parti iktidarı dokunmak gücünü kendisinde bulamıyacaktır da ondan.

İstanbul'un tanınmaz oluşu yeni bir değişim değildir. Ankara başkent olunca, memur İstanbulluların çoğu eski payitahttan uzaklaşmak zorunda kaldı. İstanbul'u İstanbul yapan bu efendiler sınıfıydı elbet. Şimdi, Ankara'ya başkent havası verenler de, şüphesiz, yaşlı hanımları, duygulu kızları, aydın oğullariyle yine onlar... Büyük şehirler, şahsiyetlerini, büyük, eski, gün görmüş ailelerden alır.

İstanbul'dan bu eleniş, onu insanca fakirleştirmişti. Devlet ananın bütün cömertliğiyle yalnız Ankarayı kucaklaması, onu her bakımdan yoksullaştırmıştır da. Araya ikinci Dünya Savaşının girişi de bir talihsizlik oldu şüphesiz: Gördüğümüz nice küçük güzellikler, şu restore edilmiş Mısırçarşısı, şu Haliç'e sarkan Refik Saydam balkonu, şu Dolmabahçe Stadyomu, hattâ şu bahtsız Operanın temeli, hep, ansızın bir hava baskınıyla yok olmanın korkuları içinde yapılmış «resmî kaçak» lardır!

Ama İstanbul için talihsizliklerin en acısı 1950 de başlar...

Bu talihsizliğin birkaç adından biri «Taşlıtarla» dır.

Oy avcısı D. P., daima ürkek gözlerle baktığı İstanbul'u, bir göçmenler diyarı yapmayı politika zekâsı sandı: Muş ovası insan gücü beklerken, anayurda göç eden vatandaşlarımıza, büyük şehrin varoşlarını sardırdılar...

Sonra?.. Çok doyan toprak ağası, çoluğunu çocuğunu alıp İstanbul'a yerleşti. Aç kalan topraksız, yorganını sırtlayıp İstanbul sokaklarına düştü.

Şehri, boş topraklarda çatılmış gecekondularla çepçevre saranlar, bu yersiz, bu yurtsuz, bu nasipsiz çiftbozanlar değil midir?

Vatandaş, vatandaştır elbet. En varlıklısından en yoksuluna kadar hepimiz birbirimizin kalbinde yaşıyoruz. Kimse kimseye hor, kimse kimseye şüpheyle bakamaz. Ama şu 6 - 7 Eylûl yağmasını, şu Topkapı dramını —rejisörü kim olursa olsun— kim yaptı?.. İstanbul efendisi mi?

Demek ki, eski başkent, her an böyle trajediler oynatılabilecek kalabalık bir aktörler ve figüranlar kadrosuna sahip!

Daha on yıl önce, nüfusu bir milyona varan İstanbul, bugün iki milyonluktur. Nereden geldi bu kalabalık?

Ailelerin, gönül rahatlığiyle bir gece sinemasına gidemedikleri bu şehri, biz şimdi turist uğrağı yapmak istiyoruz, öyle mi?

Size, yüreğime işleyen bir acımı söyliyeyim: Yeşilköy hava alanında karşıladığım bir Avrupalı yolcu bana, arabadan inerken ne söyledi bilir misiniz?

— Bay Ortaç, dedi, şu yarım saat içinde gördüğüm yüzleri, kılıkları, ömrüm oldukça unutamıyacağım!

Çok gücüme gitti, çok incindim, çok yaralandım, çok, çooook... Ama yalan mıydı? Ama haksız mıydı?..

O kıllı göğüsler... O kumaşı yamasından ayrılmaz ceketler... O dövmeli kollar... O pos bıyıklar... O tek gözlü kara çarşaflar... O kara bereli kara sakallar... O lapçınlı, o takunyalı, o çıplak ayaklar... Hepsi, Aksaray'la Nişantaşı arasındaki yol üstündeydi.

İstanbul'da Hollywood insaniyle mağara insanı yanyana yaşıyor!

Bütün tehlikeler bu iki ucun bir araya gelişindedir: Büyük şehirlerin büyük varlıklarını büyük yokluklarm gözleri önüne sermekte...

Gecekondu çilellsi yedi kat apartımana bakarken başından kasketi düşüyor... Yalnız kasketi düşse razıyım. Aklı da başından uçabilir!

Bu uçan akıl kuşunun, yarın, üstüne konacak bir harabe, üstüne konacak bir leş aramıyacağını kim umabilir?

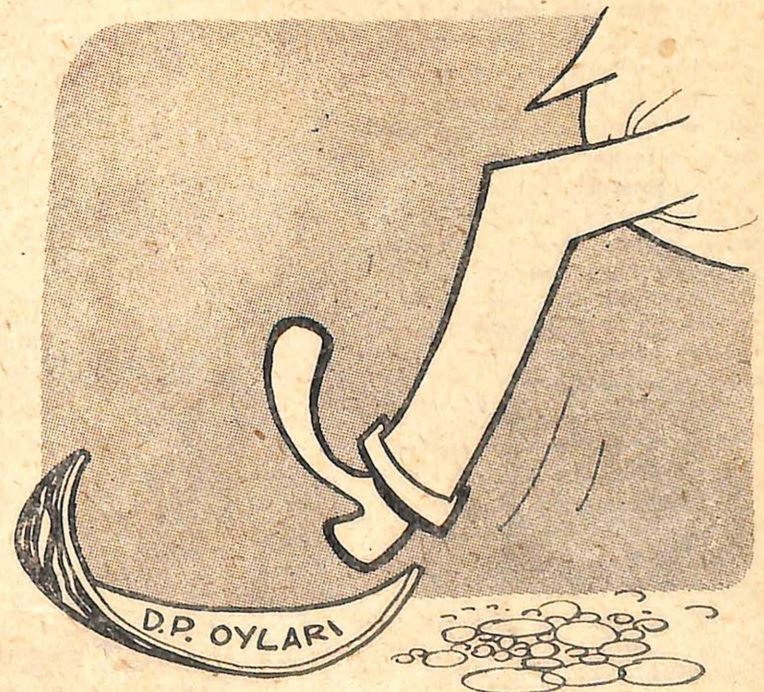
Sizler ki, bir Mayıs gecesi, analarınıza, babalarınıza, eşlerinize, çocuklarınıza bir daha dönmemeyi göze alarak yola çıktınız. O günden bugüne, doğru diye, mutlu diye attığınız hiçbir adımı, hiçbir direnme önliyemedi.

Öyleyse, İstanbul'un bu kurtuluşunu da sizlerden umuyor, sizlerden bekliyoruz: İki milyon insanın bütün kimliği, köşe bucak aranmalı, elenmelidir. Sonra... Sonra, partiler üstü değişmez bir kararla, yeni bir plân ve program içinde, işsiz, güçsüz, yuvasız yüzbinler, işe, güce, yuvaya kavuşmalıdır. İstanbul ve İstanbullular da huzura!

Sade bunun için bir iç ve dış borçlanma, isteksiz katlanılacak bir küfet değil, hepimizin sevinçle karşılayacağı bir nimet olur.

Saygılarımla!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Seçim yolu!

Aziz Nesin

ÇAKTIRMIYALIM

BİR değil, beş değil, ne zaman bizden birini görse:

— Hiç merak etmeyin, ben de insansam bu iyiliklerin altında kalmam... der.

Baksana, biz de çok merak ediyorduk da, meraktan geceleri çorapsız yatıyorduk.

Şeytan dürtükleyip duruyor. «Ulan alçak!» de diyor şeytan, hâşa huzurdan... «Ulan rezil!» de diyor şeytan, hâşâ meclisten dışarı.... Biz olmıyaydık, sen mebusluğu rüyanda göremezdin. Seni bir adam bildik de koduk kotardık, uğraştık didindik, mebus çıkarıp Ankara'ya deh ettik.

Kendi kendime «Gel uyma kör şeytana!» diyorum, susuyorum.

Günlerden bir gün Ankara'dan şöyle bir telgrafını aldık:

»İhsan bey ve Ali bey ve Cemal bey, her üçünüz heyete dahil olduğunuzdan acele Ankara'ya gelmenizi rica ederim.»

Apar topar Ankara'ya varıp Murat bey'i bulduk:

— Buyurmuşsun, aha geldik Murat bey..

— Hoş geldiniz. Ben de insansam, iyiliklerinizin altında kalmam demez miydim? İşte kısmet bugüneymiş. Sizi de heyete dahil ettirdim.

— Eksik olma. Biz şimdi hangi heyete dahilmişiz?

— Basbayağı bir heyet işte... Adı bir karışık, ben de unuttum. Avrupa'da bir kongre var. Biz de delegeyiz.

Bizim Murat bey, çoktan beri Avrupa'ya gönderilecek heyetlere girmek için nöbetteymiş. Ancak sırası gelmiş. O da eksik olmasın «Bu işin mütahassısı arkadaşlarım var. Onlar da gelmeli» demiş, bizi de heyete aldırtmış.

— İyi hoş ya Murat bey, biz o kongrede konuşsak dil bilmeyiz, dinlesek lâf anlamayız.

— Bizim heyetliğimiz bahane. Ayrıdan dil bilen delegeler kongreye gidip konuşacak.

— Onlar nerede?

— Onlar gitmiş çoktan.

Murat bey heyetimizin başkanı. Uçağa binip kongre olan şehre vardık. Elimizdeki yazılı adreseyi göstere göstere bizim konsolosluğu bulduk ve lâkin konsolosu bulamadık. Konsolos kâtibi:

— Geç kaldınız, yarın kongre dağılıyor.. dedi.

Murat bey:

— Ne edelim kardeş, dedi, ırak yerden geliyoruz. Anca... Yine Allaha şükür, son günü kavuştuk. Ya kongre dağıldıktan sonra geleydik daha mı iyi idi? Kongreye şöyle bir girer, memleketi temsil eder çıkarız. Maksat «tenezzül edip de gelmediler» diye lâf olmasın. Hem bizden başka kongrede iki delege daha olacak. Onlar konuşmuştur.

Konsolos kâtibi, bizi bir otele yerleştirdi. Gece otelde, arkadaşımız Ali bey:

— Bizi ayrı ayrı odalara attılar. Dört yataklı bir oda verselerdi muhabbet etseydik, dedi.

Öyle ya, dil bilmez, yol bilmez, gurbet yere düşmüşüz.

İhsan bey Murat bey'e:

— Sen bizim başkanımızsın, di göstert kendini! dedi.

Murat bey zile bastı. İçeri bir kız girdi ki, hâşâ, gökten inmiş bir melek... Murat bey kızı görünce;

— Boncorno matmazel... dedi.

Ulan aferin, bizim Murat bey bu dili bilirmiş oysam... Kız bir şeyler söyledi. Murat bey kıza önce karyolayı, sonra da bizi gösterdi Kız cilvelenerek bir şeyler dedi.

— Aman Murat bey, kız yanlış anladı.

Murat bey bir daha yatağı gösterip, dört parmağını kıza uzattı. Kız kıkır kıkır güler ve bülbül gibi şakıyarak «no, no....» der.

Gördün mü işi sen, kız bizi niyeti bozuk belledi. Murat bey kızı öteye itip, dört parmağını uzattı, sonra da yatağı gösterdi. Kız güle güle dışarı kaçtı.

Biz de derdimizi anlatamayınca, odalarımıza çekildik. Sabah uyanınca, Murat bey:

— Arkadaşlar, dedi, bu kızda iş var. Buraya zahmetimize değmeli. Avrupa'ya gelmişken, boş dönmek ayıp olur. Memlekete dönünce ne anlatacağız kardeş?

Cemal bey:

— Aman, dedi, hastalık mastalık kaparız da... Buranın bir adı da Frengistan.... Avrupa'nın kahpesinden memlekete...

— Eczaneden lâzımgelen tedbirimizi alırız!

Az sonra konsolos kâtibi geldi. Bizi kongre olan yere götürecek. Yolda giderken, eczaneyi sorduk. Gösterdi. Biz kongre salonuna girdik, bir alkıştır koptu. Konsolos kâtibine:

— Ne oluyor? dedik.

— Kongrenin kapanış nutkunu alkışlıyorlar... dedi.

Neyse, bizim memleketten hakiki delegeler de var ya, onlar kongrede vazifelerini yapmışlardır.

Tekrar dışarı çıktık. Kâtip gitti. Biz de eczaneye daldık. Bura bizim bildiğimiz eczanelerden değil. İçerde yok yok. Koskoca, alâmet bir yer. İçinde hırdavatiyeden, baharattan tut, binbir çeşit tuhafiye ve nalburiyeye kadar her bir şey var. Tezgâhtarların da hepsi kız ve gülmelerinden belli ki, hepsi de cins ve hepsinde iş var ve de cümlesi malın gözü... Kız, kadın bol velâkin bizim aradığımız tedbiri bunlara nasıl anlatsak?.. Kız tezgâhtara söylenmez.. Dolana dolana oranın bir erkek memurunu bulduk. Murat bey, eliyle ışaretler yaparak anlatmağa çalıştı. Velâkin herif anlamaz. Bu Avrupa insanında da hiç anlayış yok. Bizim adamımız olsa, el işaretini verdin miydi, şıp diye anlar. Adam, Murat beye bir şeyler söyledi. Murat bey:

— Hangi milletteniz diye soruyor.. dedi.

— Aman Murat bey, Türk olduğumuzu çaktırmıyalım, ayıp olur.

— Ne diyelim?

— Gayri senin yüksek ferasetine kalmış.

Murat bey:

— İtalyanız.. dedi.

Karşımıza italyanca bilen birini getirmezler mi?..

— Aman arkadaşlar, memleketin şerefi... çaktırmıyalım!

Murat bey, bize döndü:

— Yahu, İngiliz desek olmaz, bunhep ingilizce bilir...

— Amerikanız desek?..

— Amerikancayı daha iyi bilirler. Alamanız desek almancayı bilirler.

Birden Murat bey:

— İspanyoluz... dedi.

Ulan aferin, iyi akıl ettin. Hemen bir İspanyolca bileni getirmezler mi?

Eyvah, rezalet... Türk olduğumuz çakılırsa, tu...

— Murat bey Japonuz de...

Japoncayı bilen de varmış. Hint dedik olmadı, Hintli buldular. Çin dedik olmadı. Çinli buldular. Yahu, dünyada da bizden başka millet kalmadı, hepsini söyledik.

Cemal bey:

— Vazgeçin dönelim, dedi, anlıyacaklar da...

— Aman çaktırmıyalım...

Adam bizim hangi milletten olduğumuzu anlamayınca, o da eliyle işaretler yaparak, ne istediğimizi sordu. Hah şöyle... Murat bey el işaretiyle anlattı. Adam, anladım, işareti verdi. Koştu, gitti bir kutu getirdi. Kutuyu açtı, içinden bir sürü yüzük çıkmaz mı? Murat beyin verdiği işareti yüzük anlamış.

Murat bey:

— No... diyerek, istediğimizi yeniden işaretle anlattı.

Adam da işaretle «anladım» demeğe getirip koştu, bu sefer de eldiven getirdi.

Murat bey, «a-ah!» dedi, bu sefer Cemal bey işarete başladı. Adam anlamış gibi koşup kadın çorabı getirmez mi?

— Yahu, anlatamıyorsunuz, bir de ben anlatayım... diye el işare-

Çirkin Hamlet!

tile anlattım. Ve herif, ne dersiniz, anladı. Koşup gitti. Ne getirse iyi: Kundura...

Ali bey:

— Durun, bir de ben anlatayım! dedi.

Ali bey, Allah için, dosdoğru anlattı. Adam bu sefer şemsiye getirdi. Bizim istediğimiz, bari şemsiyeye benzese...

Adam bir şeyler söyledi. Murat bey:

— Nece konuştuğumuzu soruyor, dedi.

Derken karşımıza iki adam getirdiler. Birinin elinde soba borusu, öbürünün elinde bir çizme.

Çizmeyi tutan, arkadaşına türkçe olarak,

— Aman çaktırmıyalım... deyince onların da bizden olduğunu anladık. Hemşerilerle kucaklaştık. Onlar da bizim aradığımızı ararlarmış. Saatlerdir işaretle anlatıp duruyorlarmış.

Soba borusunu elinde tutan;

— Ben ne istiyorum, onlar bana ne getiriyor.. dedi.

Öbürü de:

— Çizme getirdiler... dedi.

Alacağımızdan vazgeçip dışarı çıktık. Bizim gibi dil bilmez, yol bilmez iki hemşerimize nereden gelip nereye gittiklerini sorduk.

— Burada kongre varmış da, onun için geldik!.. deyince Murat bey:

— Eyvah... dedi, yahu siz de mi dil bilmezsiniz? Kongrede ne söylediniz?

— Biz daha kongreye gitmedik ki. Nerdeymiş kongre, arayıp da bulacağız. Bizden başka hükûmet dört kişi daha göndermiş. Onlar bilirmiş yabancı dil...

Murat bey dizlerini dövmeğe başladı:

— Yahut kongre bitti. Biz alkışlara yetişebildik ancak!

Dört vatandaş, güle oynaşa eczaneden çıktık. Kafamıza denk insanlarmış doğrusu. Onlarla birleşip bir hafta kaldık.

Aziz NESİN

*

Değdi Değmedi!

— Fezaya giden Gagarin mi, İlyuşin mi?

— Gagarin...

— Hayır İlyuşin...

— Bırak şu saçmalığı, Gagarin...

— Hayır, İlyuşin...

— Yanında mıydın hıyar? Ne biliyorsun? Gagarin işte...

— İnekliğin lüzumu yok. Fezaya giden İlyuşin'dir.

— Hayır, Gagarin'dir!

— İlyuşin'dir!

— Gagarin...

— İlyuşin...

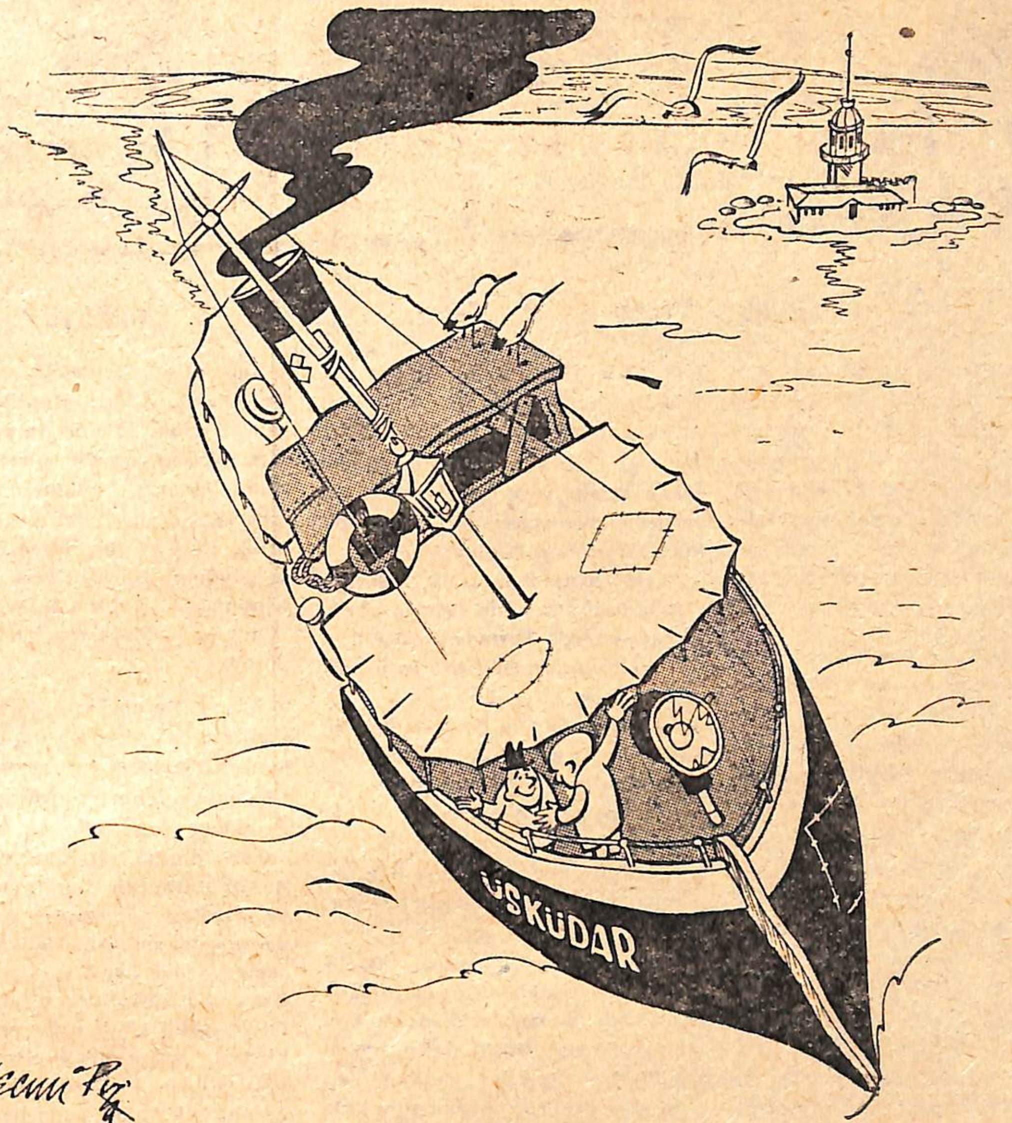
— Gaga...

— İlyu..

Çaaat...

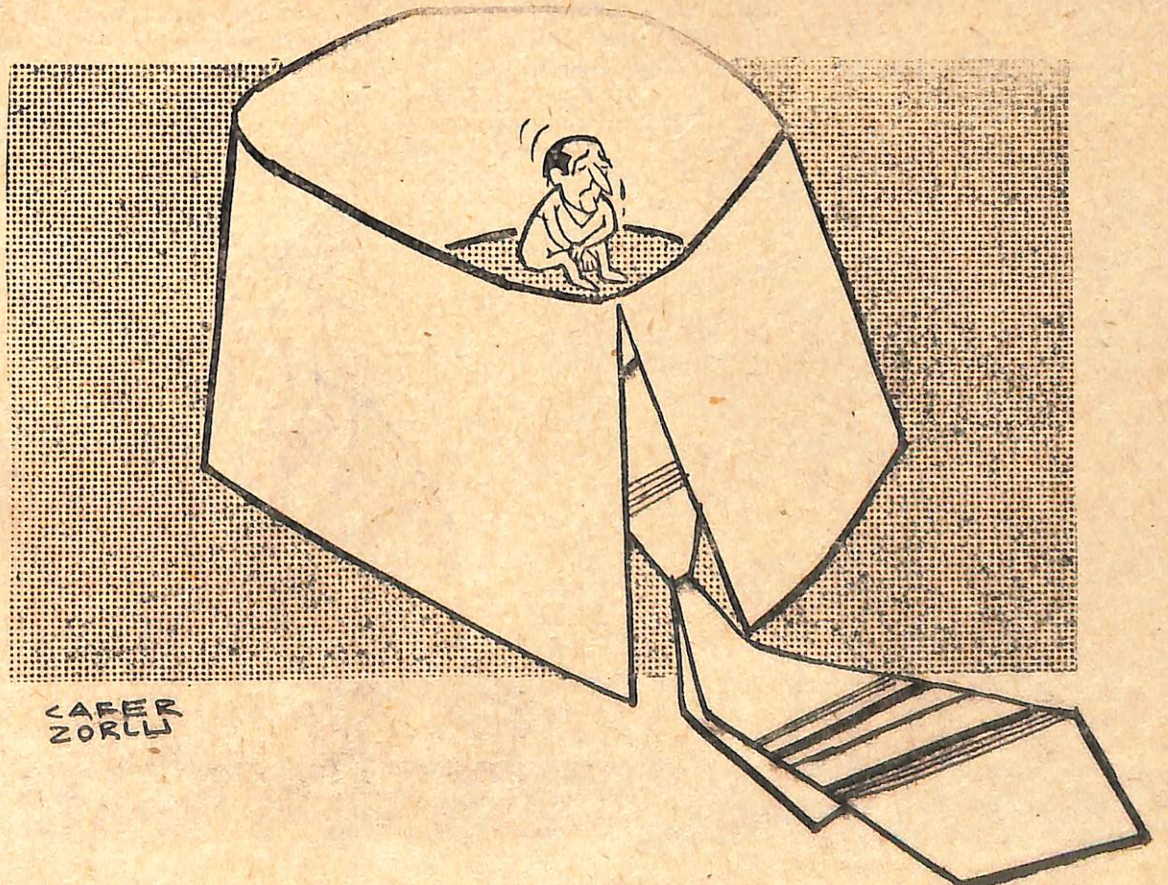
Çuuuut...

— Poliiiis!..

— Amerikalılar, yakında ay'a gideceklermiş...

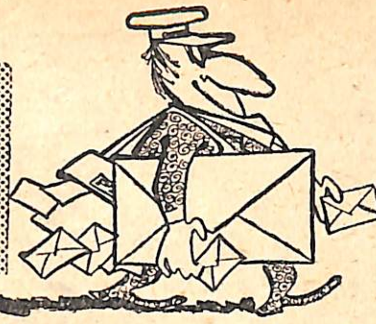
— Sen onu bırak, biz şimdi sağ, salim Üsküdar'a gidebilecek miyiz bakalım?...

YAZISIZ!

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Gülek - Aksoy

Meclis tartışmalarını izlemek bize politikacılık öğretiyor, öğrenme gücümüz orantısında... Geçen gün «harcamak» faslı geldi geçti... Dostumuz Gülek birkaç celse için Muammer Aksoy'u harcadı, tek konuşma yapmadan, suyun derinine sığısına, sabunun köpürmiyenine köpürenine kendi elceğiziyle sürtünmeden...

Muammer Aksoy birkaç celse Meclise uğramadı, sonra uğradı! Hiçbir küskünlük, hiçbir «harcama», hiçbir his, ebedî olamıyor, şükür... Şimdi aralarındaki dostluk... ebedi hemen hemen...

Toprağın kamulaştırılması görüşülüyordu gene. Sonunda bu kanun Gülek'in, ağa gönlünün istediği şekile yakın bir şekil aldı... Komisyonun kendine göre bir taktikcağızı vardı. Bir maddeyi kabul ettiremeyince, ertesi maddeye sokuşturulmuş olarak sürüyordu. Tıpkı seyahatten iki lâsteks mayo getirip de (hangimiz yapmadık?...) ikincisini bir eteklîğin içine sarmaladığımız veya bir elbisenin yakasından tıktığımız gibi... Sonradan da gümrükçünün nezaketini hiçe sayıp «geçirdim, zavallılar birşey anlamadılar» diye böbürlendiğimiz gibi... Komisyon öyle «mâsum» bir psikolojiyle hareket ediyordu işte... Bayılıyorum mâsumiyete!

Gülek önder ve tarayıcılara «karşı tarafı» hayli hırpalattıktan sonra, sâkin, gülümser, iyimser, kürsüye çıktı ve ufak bir «kılçık attı» sadece:

— «Komisyon» dedi, «Komisyon, reis beyefendi (yok reis beyefendi diyen o değil, karıştırıyorum), «öne süreceğini bir gün evvel bize bildirmiyor ki ona göre hazırlanalım. Bu tutum tartışmaları allak bullak ediyor... Huzursuzluk çıkarıyor...»

Aksoy genişçe bir kulis faaliyetinin farkındaydı buna rağmen parlayı parlayıverdi. Yerinden seslendi:

— «Huzursuzluğu asıl siz çıkarıyorsunuz...»

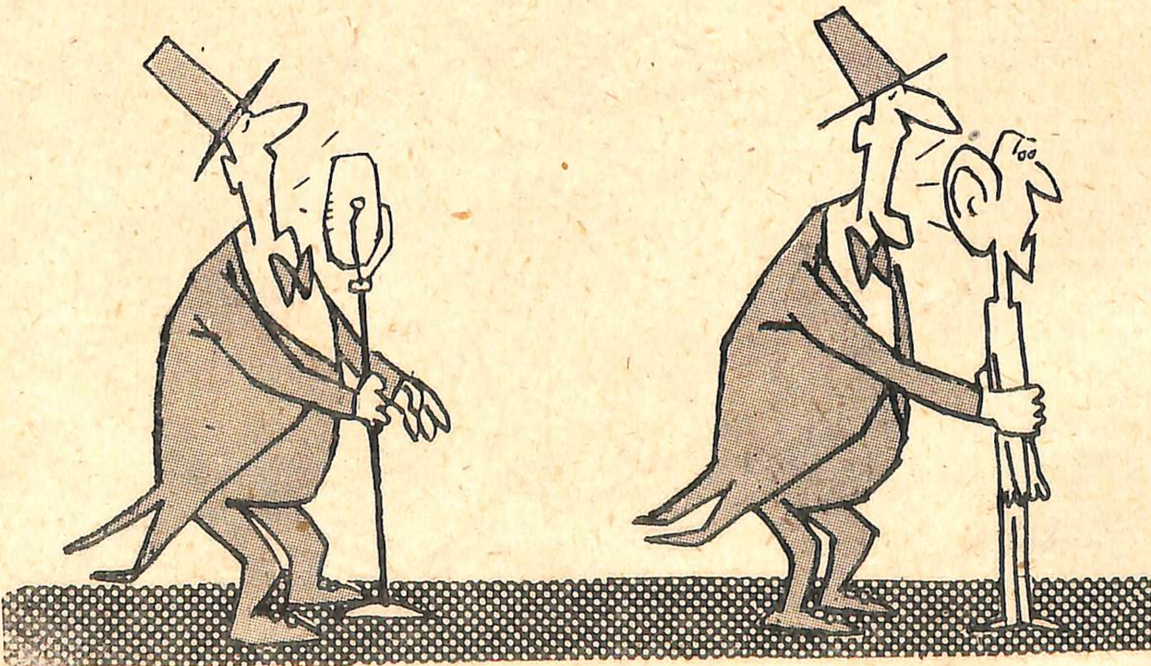
Kasım abi (Suphi Baykam öyle diyordu da bir zamanlar) bu müdahaleyi bekliyordu. Başkana, dişleri ve gözlükleri parıltılar saçarak döndü:

— «Görüyorsunuz ki» diye bağladı, «Usule riayet etmeyi fuzulî buluyorlar...»

Bulmuyoruz bulmuyoruz, Meclis «huuurrrr» ayaklandı, dalgalandı, dalgalandı ve ortalardan sıroldu Muammer Aksoy. Gülek, dudaklarında geniiiiş bir tebessüm, kalbinde «ermişlerin» huzuru, emin adımlarla kürsüden indi...

İnsan yavaş yavaş zevkalmağa başlıyor. İyi hazırlanmış bir kulis faaliyetini takdir ediyor, taktikaların inceliğine varıyor, heyecanlanıyor. Taraf tutuyor. Yavaş yavaş da amatör politikacılıktan profesyonelliğe geçmek için atlama tahtası arıyor.

İtalya'da halkın yarısı amatör veya profesyonel şarkıcıdır. Ankara'da halkın yarısı ister istemez amatör veya profesyonel politikacı oluyor zamanla!

Mikrofonlar!

Çankaya

Kapağı çok «efendice».... Baskısı da temiz... İçi?... «Hoşlukla» okunur. Tarihin (ilerde tarih yazıcıları çıkarsa) yazılmasına da yardım eder bir miktar... Okumuş yazmış, görmüş geçirmiş bir insanın yazacağı bir kitap... Dikkatle okudum. Birkaç şeye takıldım kendimce... Falih Rıfkı ATAY'ın «Çankaya» adlı eserinden bahsediyorum...

Kâzım Karabekir'in büyük hizmetlerini hiçbir şey unutturamaz, hatırat bile yazsa gene unutturamaz. Bir gazeteci bir röportaj yapmıştı da onunla evine gidip, bir müze görmüştü: Kâzım Karabekir müzesi, Kâzım Karabekir tarafından vücuda getirilmiş, patiğinden ilk üniformasına, ilk üniformasından son nişanına kadar hepsi var içinde. Her «var» ın hikâyesi de ev sahibi tarafından ciddî ciddî uzun uzun anlatılıyor... Ondan sonra efendiim, bu röportaj'dan haberdar olunca, kabarmış kek kalınlığında hatıratı paşanın elime geçti, okuyamadım. Kabarmış kek kalınlığına gelince esaslıydı... Tabii patiğinden mızrağına, mızrağından mızrabına kadar herşeyi bu kadar ciddiye alanların yazdıklarının yanında Falih Rıfkı Atay'ın «Çankaya» sı bir şaheser, üstelik bir medeniyet anıtı... Amma ve lâkin o da ikinci ciltte şarkın ezelî hastalığına tutulur gibi olmuş hafiften: «Ben» diyor, sıkca, «ben» diyor iki de birde, «Ben» diyor protokolü ihlâl edercesine... «Ben ve bilmem kim»... «Ben dedim ki».... v. s....

Ölmüşlerden istediği gibi bahseyor. Neden etmesin?... Hatıratta, tarihte ölü diri kollamak olmaz. Falih Rıfkı bey, dirileri kolluyor. Ölüleri isimleriyle, cisimleriyle anıyor. Dirilere gelince... Kırk ima yoluyla, kimden bahsettiğini anlatmağa uğraşıyor: Efendim bir buçuk milyonla iflâs etmiş te iflâsın üstüne 1 milyon'luk kredi almış. İki buçuk milyon sahibi olmuş... Kim bu?... İki buçuk milyon sahibi olsam kendi kendimden şüphe ederdim... İsim vermiyor... Kendi o devri yaşamış. Kendisi için herşey gün gibi âşikâr. Amma tarihi kendi için yazmıyor ki sadece...

Yazar bu tutumun aksaklığını sezmiş ki, inançsız savunuyor önsözünde... Dirilerin isimlerini söylemenin dedikodu olduğunu söylüyor... Bence bu şekil çok daha «ince» dedikodu...

Sonra, tarafgirane yazılmış Çankaya: Goethe'nin bir sözü var: «Eğer yazar şiddetli bir tarafgirlikle yazmıyorsa, dediği beş para etmez».

Buradaki tarafgirlik öyle değil. Tedbir ve teenni'ye dayanıyor. Güzel şey tedbir ve teenni... Amma meselâ bir devirde olan suiistimallerden bahsederken en büyük suiistimalciyi ıska geçmek... Falan filân, umumî konuşuyorum... Ben bu şekilde tarafgirliğe itiraz ediyorum. Türkiyede güreşin tarihini yazan biri Koca Yusuf'u ıska geçmez herhalde, geçmemesi lâzım... Hele Filiz Nurullah'a veya Kurt Dereli'ye sahifeler hasrederse...

Bu kusurlar hariç, «Çankaya» hoşlukla okunacak bir eser...

Ödenek

Bizim Anayasa esaslı. Tesadüfe tefsire pay bırakmıyor. Milletvekillerin alacağı maaşı kuruşuna kadar sağlam sağlam tesbit ediyor. Bilmem başka «Anayasalar da» öyle mi?... Yoksa, «Milletvekili bir ödenek alır» diye mi senetlendirilmiş sepetlendirilmiş...

O kadarını yaptıktan sonra, bir adım daha atmalı; hayat pahalılığı yüzde bilmem kaç arttığı takdirde, milletvekili ödeneği de otomatikman yüzde bilmem kaç artmalı» diye bir ek koymalı. Çok antipatik tartışmaları önlemek için ileride... Bu «otomatikman» kelimesine bayılıyorum. Hep gözümün önüne asansör düğmeleri, âlet edevattan fışkıran limonatalar falan getiriyor hatırıma...

Otomatikliğe lüzum kalmıyacak ki. Hayat pahalanmıyacak ki... Pahalanacak mı, bütün bilirkişiler tersini söylerken... Pahalılanırsa... Ayıp eder hayat!...

— Kazanırız, kazanmayız... Kazanırız, kazanmayız...

İstimlâk dâvasından sonra :

«Üstüme varma İstanbul!» Ü. Y. OĞUZCAN

Check - line!: Çekil - lan!

Kore'de Kunuri savaşlarına katılmadan önce Türk Tugayı Müttefik cephesinin doğu gerisinde ihtiyatta bekliyordu. Bu arada birliğin, bazı özel ikmâl maddeleri üzerinde, görüşüp anlaşmak için; Puzan limanında bırakılan irtibat assubayı ile zaman zaman telefonla görüşmek icap ediyordu. Telefon görüşmeleri kötüye kullanılıp hatların yükünü arttırmamak için ancak çok kısa ve belirli sürelerde bu limanla görüşülebiliyordu. Halbuki o sıralarda Amerikan yiyeceklerinden bıkan Türk Birliğine memleketten kuru fasulya ve pastırma gönderildiği öğrenilmişti. Bütün eratla beraber bu havadisi duyan ve içine daha o zamandan vatan hasreti çöken Santralcı er Hüseyin Akbaş; Puzan'la bir an evvel görüşüp alacağı müjdeyi arkadaşlarına bildirmek için sabırsızlanıyordu. Santralin başında bir anlık bir tereddüt devresi geçirdikten sonra, Birliğin levazım müdürünü telefonla makamında buldu ve ona eğer isterse vakti gelmemekle beraber, Puzan'la bu maksatla görüştürebileceğini söyledi. Arkasından biraz da mahçup bir edâ ile ekledi:

— Gusura galma Gomutanım... Erat guru fasulyaya pek hasret kalmış ta...

Levazım Müdürü, her Allahın günü yeni ve olmıyacak işler yaptıklarına şahit olduğu Mehmetlerin bu defa da bu işi nasıl başaracaklarını merak ettiği için teklifi nazlanmadan kabul etti. Hüseyin:

— Migrofonu elinden bırakma gomutanım, dedi ve manyatoyu çevirdi. Bu ihtar yüzlerce kilometre uzaktaki limanın süratle bulunacağına delâlet ediyordu. Elinde mikrofon, merakla neticeyi bekliyen levazım müdürü, santralci Hüseyin Akbaş'ın karşısına çıkan ilk merkeze:

— Çekil - lan! diye âmirane bir tonla bağırdığını duydu. Bu ihtar üzerine Puzan'a doğru çıkan ikinci merkez'e de bizim Hüseyin ikinci:

— «Çekil - lan!» ı bastırdı. Bu suretle üçüncü, dördüncü merkezleri de birer:

— Çekil - lan! Çekil - lan! la atlattıktan sonra, iki dakika geçmeden limanı buldu ve Levazım Müdürüne:

— Buyurun gomutanım. Puzan garşınızda. Gonuşun... dedi.

Levazım Müdürü hayretten küçük dilini yutmuş, bu arada asıl meseleyi yâni memleketten gelecek yiyecek işini unutmuştu.

Nihayet işin aslı anlaşıldı. Askerî telefon hattını işletmekle sorumlu Amerikan muhabere müfrezesi, belirsiz zamanlarda ve sık sık hattı kontrol edermiş. İngilizce «Check-line», Türkçe telâffuzu ile «Çek-layn» Hat kontrolu! anlamına geliyor. Bir nevi kumanda terimi gibi, bunu duyan her santral bir ilerdeki merkezi bağlar ve aradan çekilirmiş. Bu suretle kısa bir zamanda kontrol sağlanır ve hattın ârızasız olduğu veya ârıza varsa hangi merkezler arasında olduğu tesbit edilirmiş. Bu olaya şahit olan bizim Mehmetler, kendilerine göre bu İngilizce kelimeyi de şifre ederek «Çekil - ulan!» a çevirmişler. Onu da kısaltıp duydukları Amerikan şivesine uygun bir şekilde telâffuz edip «Çekil - lan!» ı yakıştırmışlar... Bu suretle de istedikleri yeri süratle bulmıya başlamışlar...

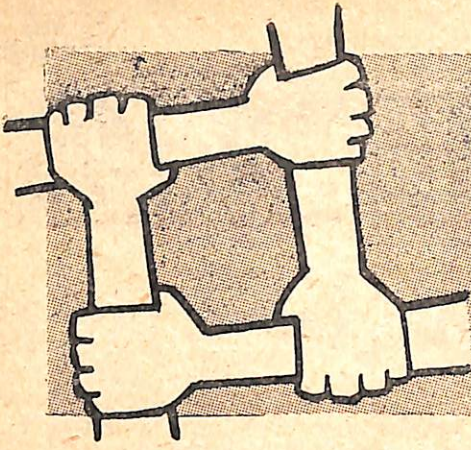
İlâhi Akbaş Hüseyin... Dilin tutulmasın... Dünya durdukça aklın durmasın emi?...

EMEKSİZ

Bu yıl 200 liradan aşağı kurbanlık yok! (Gazeteler)

«Ellere uzaktan bak!»

Toplumumuzun yürüyüşü

Anayasa dilinde «kazaî kuvvet» i, «yargı organı» na çevirince ilerici oluyoruz.

Eloğlu fezada adam dolaştırırken, hâlâ lâikliğin tartışmasını yaparsak gerici!

Ama her iki icraatımız da aynı zamana rastlıyor! Şu halde ne ilericiyiz, ne gerici...

★

Büyük babam «oğlum, derdi, önden gitme, arkada kalma, ortalarda da dolaşma.»

Galiba hepimizin büyük babaları, aynı şeyi söylemiş ve hepimiz de büyük babalarımızın sözünü tutmuşuz ki, ne ileri gidiyoruz, ne de geri...

Başka bir deyimle, ileri gidenleri geridekiler; geri gidenleri de ileridekiler çekiştirince, gene aynı noktada birleşip, yerimizde sayıyoruz...

★

Mehter takımının yürüyüşünü öteden beri pek merak ederdim. Devrimi hazırlayan günlerin yıldönümlerini kutlama törenlerinde, özel olarak buna dikkat ettim... İki adım ileriyle, bir adım geriye atıyorlar...

Kulağımda bir uğultu: «İlericilik - gericilik; solculuk - sağcılık; kuyrukluk - buyrukluk» tartışmalarının uğultusu... Şu tarihî adımlara bakıyorum da meseleyi daha kolay anlıyabiliyorum: Biz, bu, Mehter yürüyüşünde ufak bir değişiklik yapmışız:

İki adım değil de, bir adım ileriye, bir adım geriye atıp, yürüdüğümüzü zannediyoruz!

Üye ile âza

Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisinin Genel İdare Kurulu üyelerinden Nurettin Ardıçoğlu, Kudret gazetesinin Genel Yayın Müdürlüğü telefonunu çevirdikten sonra «Alo, Turhan Dilligil ile görüşmek istiyorum» dedi.

Karşısındaki ses «Buyrun, diye cevap verdi, ben Turhan Dilligil'im.»

Ardıçoğlu, kendisini tanıttıktan ve muhatabının gözlerinden öptüğünü bildirdikten sonra konuşmağa başladı:

«— Turhancığım, şekerim... Fuat Arna'nın bir açıklaması var... Onu yazdıracaktım.»

— Buyurun Nurettin Bey ben yazayım...

— Hadi zahmet olacak şekerim, yaz bakalım:

«Bazı İstanbul gazetelerinde, Genel Başkanımız Osman Bölükbaşının istifasının istendiği yolunda bazı haberler yayınlanmıştır. Bu haberler üzerine gazetecilerin sorularına cevap veren Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi Genel İdare Kurulu âzâsı... Dur dur, «âzâsı» nı sil; «üyesi» diye yaz... Elimdeki metni geri kafalının birisi yazmış... Ha, nerede kaldık? «Üyesi» dedin mi? Tamam... Genel İdare Kurulu üyesi Fuat Arna, aşşağıdaki demeci... Dur hele Turhancığım. «demeci» mi dedim? Ne demek o canım?... «demeci» sil, «beyanatı» diye yaz... Tamam mı? Ne dedik? Ha... Fuat Arna, aşşağıdaki beyanatı...

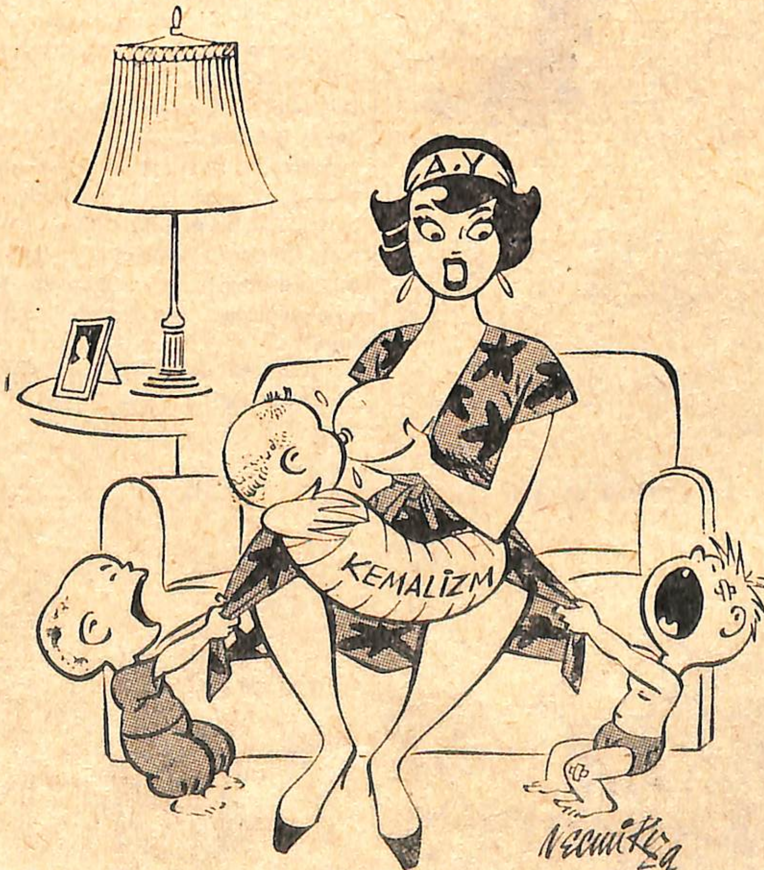
Ameliyat masasında

Emekli Profesör Bülent Nuri Esen ameliyat oluyormuş...

Yatmış bıçağın altına... Doktorlar narkozunu burnuna tutmuşlar ve «say bakalım» demişler; «ona kadar say...»

Bülent Nuri Esen başlamış saymağa:

«— ... 147... 148... 149... 150... 151!...»

Anayasa — Ne bağırıyorsunuz?...
Sol, sağ — Biz de emicaaaz!...

Yeni bir meyhane

İstanbullu gazeteciler yeni bir meyhane keşfetmişler... «Bütün günün yorgunluğu, ancak denize karşı oturup içilir» diye felsefe yürüterek hemen her akşam Samatya'ya gidiyorlar. Samatya'da «Pehlivan Yaşar Erkan» ın meyhanesine... Geçen hafta, Temsilciler Meclisi Başkanlığından ikişer günlük izin kopartan Basın Temsilcisi İlhami Soysal ile Oktay Ekşi de kalabalık bir gazeteci grupuyla birlikte bu orijinal meyhanede karşılaştılar. Hep bir arada bol bol eğlendiler... Bir ara, Sulukule sâkinlerinden bir çingene grubu da uzun masanın etrafında göbek atmağa başlayınca kahkahalar iyiden iyiye yükseldi... Çingene kızları, şarkı ve oyun faslını bitirip para toplamağa başlayınca yüzler ekşidi ama gene de eller, sıra ile ceplere indi... Kızlar, uzun masanın etrafını dolaşmışlar, basın kartlarının sağladığı imtiyazın kaldırılması teklifinde bulunan ve Babıâli'nin şimşeklerini üzerine toplayan basın temsilcisi Oktay Ekşi'nin başına dikilmişlerdi... Ekşi hiç oralı görünmüyordu... Sulukuleli bunlar, durur mu? İçlerinden birisi avucunu uzattı ve:

«— Hadi» dedi, «cebinde akrep mi var?»

Basın temsilcisi, gene anlamamazlık numarası yapınca Sulukule dilberi dayanamadı:

«— Para diyorum, para!»

Oktay Ekşi bu sefer gayet sâkin, elini cebine attı ve sarı bir kart çıkararak şu cevabı verdi:

«— Basın!»

Şantör - Senatör

İkinci Meclisin adı Cumhuriyet Meclisiydi... İsmet Giritli ile Şükûfe Ekitler, birer önerge vererek bu «Cumhuriyet Senatosu» olarak değiştirdiler...

Şimdi, Meclisin merdiven altı sohbetlerinde İsmet Giritli'ye rastlıyanlar «Oooo hadi bakalım» diyorlar, «sana senatör diyebileceğiz. Peki Şükûfe hanımefendi senatoya girerse ona nasıl hitap edeceğiz?...»

Bunu da, Giritli'nin en yakın arkadaşı ve söz alma rekortmeni Alp Kuran cevaplandırıyor:

«— Hanım olduğuna göre herhalde Senatöz diyeceksiniz?»

ÖRSAN ÖYMEN

STADYUMDAN SESLER

Kaf sin kaf...

Evvelki hafta sonunda İstanbul'da Fenerbahçe, İzmir'in iki acar takımı ile iki karşılaşma yaptı. Birini kazandı, öbüründe berabere kaldı.

Fener, cumartesi günü Karşıyaka ile karşılaşmıştı. Bir ara Karşıyaka'nın Fener karşısında dikleştiğini görenler (ki bunlar daha ziyade Fener'in yenilmesini, böylelikle Galatasaray için şampiyonluk ümitlerinin belirmesini istiyen taraftarlardı) Karşıyaka'yı şahlandırmak için, bağırıp duruyorlardı:

— Kafsinkaf, kafsinkaf, kafsin kafsin kafsinkaf...

Malûm ya, Karşıyaka Spor Klübünün kısaltılmış adı K.S.K. tır.

Seyirciler de bunu söylüyorlardı.

Yani neticede, küfürün yasak edildiği sahada binlerce kişi dakikalarca sinkaf etti durdu...

Tuttun muuu?

35 inci hafta maçları oldukça sürprizli neticeler vermişti. Fenerbahçe'nin Altay'la berabere kalmasından sonra, bir de Ankara'dan Egespor'un Yenişehir'e galibiyeti haberi gelince, totocular tam hayal kırıklığına uğradılar...

Stadyum boşalırken seksen kolonluk Hayati, beş kolonluk Yılmaz'a sesleniyordu:

— Tuttun mu?..

— Tuttum...

Sağ elinin beş parmağını açarak kendi alnını karışladı:

— Nah!..

Resmîdir!

Fenerbahçe - Karşıyaka maçı bitmiş, Stadyum boşalmıya başlamıştı. Şeref tribününün önündeki boşlukta bir cip duruyordu. Cip'in üstünde de «Resmî hizmete mahsustur» yazısı vardı. Şoför mahallinde de, iki kişi başbaşa vermiş, uyuyordu.

Arabanın yanından geçenlerden biri, arkadaşını dürttü:

— Şuraya bak, şuraya... Resmî hizmet arabasında uyuyorlar...

Öteki, sırıtarak cevap verdi:

— Canım, uyuyorlarsa, kendi husust uykularını uyumuyorlar ya... Resmî uykularını uyuyorlar...

Teselli!

Spor-Toto'da 13 bulana yüzbinlerce lira veriliyor ya... Bunun tersine, Kurtuluş'ta bir Spor-Toto bayii, bir kolonda tek maç bile bulamıyana, ikramiye olarak bir kilo pastırma vermiye başlamış.

Hakemin kulağı!

Fenerbahçe maçından sonra, ertesi gün, Karşıyaka, İstanbulspor'la oynuyordu. Maçın hakemi Veli Necdet Arığ idi... Maçın ikinci devresinde İstanbulspor'lu Güngör, ceza sahası içinde topu eliyle durdurduğu için hakem İstanbulspor aleyhine penaltı cezası verdi. Top penaltı noktasına yerleştirildi. Karşıyaka'lı Sabahattin gerildi, gerildi, topa şiddetle vurdu. Goool...

İstanbulspor'un kalecisi Sabih golü yedikten sonra çok sinirli bir halde, hakeme bir şeyler söyledi. Ama hakem aldırmadı. Sahanın ortasına doğru yürüdü.

Maçı tribünden seyreden Feriköy Antrenörü Necdet Erdem, durumu görmüştü. Hakemin kayıtsızlığını hemen izah etti:

— Veli Necdet'in kulakları zaten ağır işitir...

Yanındaki ona hak verdi:

— İsabet... Bizimki gibi küfürü bol sahalarda hakemlerin kulakları biraz ağır işitmelidir...

Son çare!

Fenerbahçe'nin evvelki pazar Altay'a karşı çıkardığı oyun hayli tenkitlere yol açtı. O maça Fenerbahçe, Eczacı Şakir'in tâbiriyle «Can» lı çıktığı halde, mağlûbiyetten güç kurtuldu. Altay âdeta şahlanmıştı. Maçın birinci devresi, Altay'ın yaptığı golle 1 - 0 Fener aleyhine bitti. Fenerbahçe hastalarından Emil Galip Sandalcı'nın, öteki Fenerliler gibi çenesini bıçak açmıyordu. Herkesin yüzü asılmıştı. Bir ara, Basın tribününün büfesinde gülüşmeler oldu. Bu gülüşmeler biraz sonra etrafa yayıldı. Tribüne Aziz Basmacı gelmişti.

Hasta Galatasaray'lılardan Halk Partili Sacit, durumu anladı:

— Nasıl da bilirler işlerini külhaniler!... dedi. Maçtan ümit kesilince, gülmek için Aziz Basmacı'yı çağırıyorlar.

"Can" sız Fener..

Fenerbahçe forvetinin değerli elemanlarından Can, ayağından sakat olduğu için, Karşıyaka maçına çıkamamıştı. Buna rağmen Fener, rahat bir oyunla Karşıyaka'yı 3-1 yendi. Maç bittiği zaman, Fener taraftarlarının da yüzü gülüyordu. Hasta Fenerlilerden Eczacı Şakir, yanındakine:

— Yaaa, işte böyle, dedi. «Can» sız Fenerbahçe böyle yaparsa, bir de «Can» lısını var kıyas et!..

ADNAN VELİ

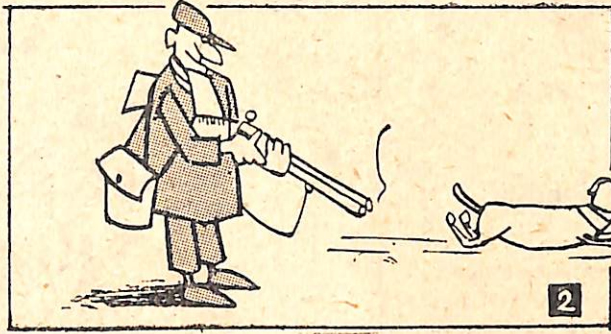
— Bütün boruları dolaştım karıcığım, bir damla su yok!

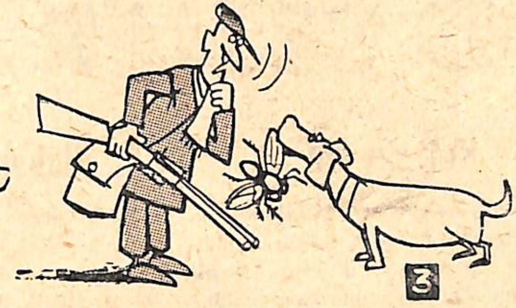

YAZISIZ!

ZAFER ZORLU

YAZISIZ!

TAŞLAMALAR

Ver bir Tolstoy!

İzmir'de 925 kahve varmış, Eğitim seferberliğine iyice inanmış olan Vali, halkın birşeycikler okumasını sağlamak amaciyle kahvelerin kitaplık yapmalarını zorunlu kılmış. Bakın, bu çok yerinde bir karar. Bizde politikacı kahveden yetişir, işsiz kahveden çıkarmağa çalışır ekmek parasını, sanatçıların çoğu ya kahvededir, ya meyhanede. Kahve bizim «alâmet-i farika»mız olduğuna göre Vali beyin kitaplık tasarısı çok yerindedir. Bir an önce gerçekleşmesini dileriz.

Artık bundan sonra kahvelerde:

— Ver bir Tolstoy!

— Bize bir Sait Faik getir!

— Bakın arkadaşlara, ne okuyacaklar?

— Ben bir orta şekerli Fuzulî istiyorum. Arkadaşlar da ne isterlerse...

Gibi sözleri yadırgamamağa bakalım. Eski kıraathaneler geri geldiğine göre, herhalde biz bir hayli yol almış sayılırız.

Smokinli sanatseverler!

Elimde Ankara Sanatseverler Kulübü'nün Nisan 1961 çalıma programı var. Açıyorum: 8/4/1961 cumartesi, saat 20.30, yemekli ve danslı toplantı, kıyafet: Smokin. Düşünüyorum... Kravatlı aydınlar ve smokinli sanatçılar ve smokinli sanatseverler...

Bir yandan basarız yaygarayı: Bu halk sanattan anlamıyor, bu halk sanat dergilerine önem vermiyor, bu halk, bu halk, bu halk...

Hangi sanat beyler? Smokinli sanatı ne yapsın kıçı delik halk? Smokinli sanatı ne yapsın ekmeğinin derdine düşmüş vatandaş? Smokinli sanatı neylesin çocuğuna süt, hastasına ilâç bulamıyan kimse?

Üfürünce mangalda kül koymıyan yüksek sanatçı beyler! Smokinli sanatseverler! Bu halkın nakışını, şiirini, gözyaşını, onun olan herşeyini smokin uğruna sömüren beyler! Lûtfen çekin de gölgelerinizi, bu halk, sanatının nerelere gittiğini görsün! Lûtfen beyler, lûtfen! Hadi şerefe!

Hacılara maşallah..

Yedi vatandaş, hacca gitmek istiyorlar, ama kaçak gidecekler. Mekke'ye nerden gidilir? Suriye'den... Dayanıyorlar Suriye'den aşağı. Fakat sınırı geçerken mayın tarlasına düşüyorlar, biri ölüyor, altısı ağır yaralı...

Şimdi onların kafasınca düşünelim: Bu adamlar adam öldürmek için, hırsızlık için, kadın oynatmak için, casusluk için gitmiyorlardı, hacı olmak için gidiyorlardı. Peki neden mayın tarlasına düştüler? Diyelim ki, hükûmet anlamadı bunların maksatlarını, hacca gitmek için de olsa, sınırdan geçmeyi yasak etti. Pekiii, Tanrı da mı anlamadı ki, götürüp mayın tarlasına düşürdü biçareleri?

Hani, kaçakçılığa giderken vurulsalar, ya da mayın tarlasına düşseler:

— Oh olmuş, kendileri de kaçakçılık yapmıyalardı, deriz.

Ama buna ne diyeceğiz? Ne diyelim?

— Hacılara maşallah...

Gagarin çağı!

Bir güzellik yarışmasıdır aldı yürüdü. Kişi patates yetiştirir, yarışmaya sokar, anlarım. Kişi at yetiştirir, it yetiştirir, yarışmaya sokar, anlarım. Kişi eser yaratır, yarışmaya sokar, anlarım. Ama, gel sen etinle budunla yarışmaya gir, dön bu yanını göster, dön şu yanını göster, ondan sonra da jürinin kararını beğenme, tut mahkemeye ver. Eee, doğrusu bu kadarı da cıvıklık artık...

Yargıç ne soracak bu dâvacıya?

— Senin ötekilerden güzel olduğun nerenden belli?

Mi diyecek?

Peki, o zaman ne diyecek dâvacı bayan?

— Benim belim ince, benim göğsüm daha dik, benim bacaklarım mum gibi, hattâ 14 numara lâmba şişesi, benim kalçam, benim şeyim, benim şuyum, benim buyum...

Aman efendim aman! Kişi yapıp yarattığı, emek çektiği şeyle övünür, baldırı bacağıyla değil...

Vâr bana bir eğlence:

Anadolu halkı nasıl eğlenir, nasıl vakit geçirir, tipik bir olay anlatayım da öğrenin.

Avukatın biri tutar bir marangoza bir çift boynuz yaptırır. Bunu bir öğretmen alır güzelcene yaldızlar. Ondan sonra da fiyakalı bir paket yapıp bir adamın eline verirler:

— Götür bunu falan dairedeki filâna ver.

Paketi götüren adam varır ki, o filân memur dairesinde yok. «En iyisi, götürüp evine vermek» diye düşünür ve paketi koltukladığı gibi, evin yolunu tutar. Kapıda kendisini o filân memurun karısı karşılar:

— Ne istediniz?

Adam paketi uzatır:

— Bunu size falanca avukat bey gönderdi, beyinize verilecek...

Kadıncağız paketi açar ki, bir çift yaldızlı boynuz! Gözleri olur faltaşı. Usturupluca sarar paketi, kocası gelince uzatır:

— Bunu sana falanca avukat bey yollamış...

Adam paketi yarı merak, yarı sevinçle açar. Bir de ne görsün! Bir çift yaldızlı boynuz... Vakit geçirmez, boynuzları aldığı gibi mahkemenin yolunu tutar.

Nasıl bu olay? İyi bir eğlence, değil mi?

Bir de merak eder durursunuz, bu Anadolu nasıl vakit geçirir, diye... İşte en ucuz eğlencesi budur Anadolu'nun. Işıksız, sinemasız, tiyatrosuz, kitapsız, okulsuz, oy tarlası Anadolu başka nasıl eğlensin?

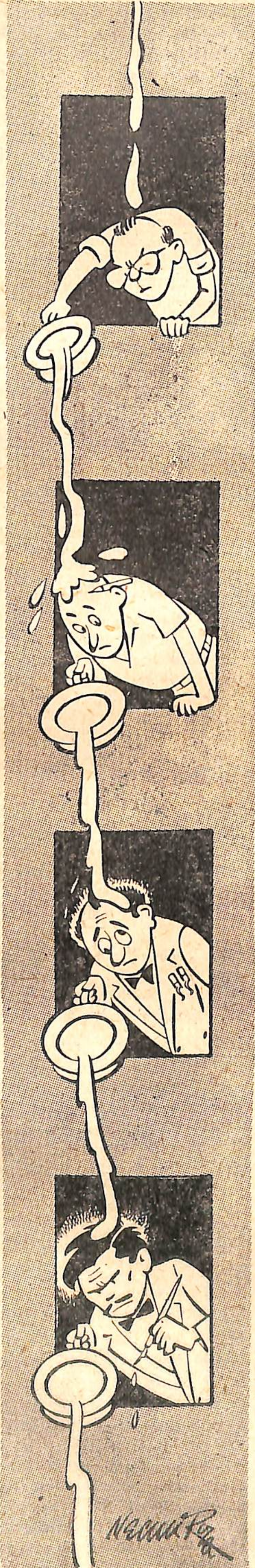
Hüseyin KORKMAZGİL

YAZISIZ!

Basın dünyamızdan:

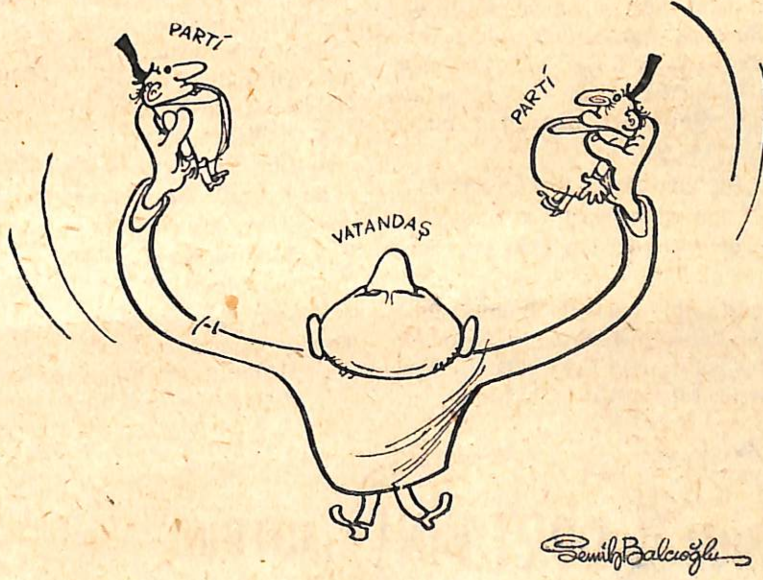
İnsanlar nihayet ay'a da el attı. (Gazeteler)

Günün manzarası!

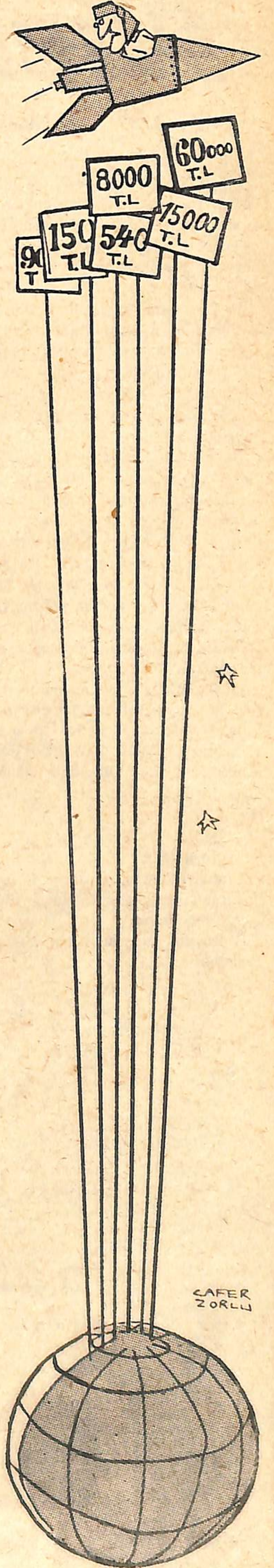
— İki karpuz bir koltuğa sığar mı?...

Al birini, vur ötekine!...

YAZISIZ!

— Türkiyenin üzerindeyim galiba?

Pijama...

Hüseyin Korkmazgil

MAVİ gözlü, çarpık burunlu bir çocuktu. Severdik birbirimizi. Çarpık burunlular arkadaş canlısı olurlar. Kötülerini pek görmedim. Ama iyi olmak için de mutlaka çarpık burunlu olmak şart değil tabii...

Bir ay olmuştu geleli. Kendisine uygunca bir iş yakıştırabilmek için çırpınıyorduk. Benim işten dönmemi görücü bekleyen kız gibi bekler dururdu. Paçaları sıvar, kız beğenmeğe çıkar gibi iş aramağa koyulurduk.

Bir akşam elimi cebime attım, para yok! Aybaşına var bir hafta. Aldı beni bir düşünce!... Ama kendisi de durumu biliyor. İkimiz için de para önemli değil. Elbet bitecek. Cepte küflenen para kişiyi iki gün önce öldürür. Parayı harcamak, harcamamaktan her zaman yeğdir. İkimizin de felsefemiz bu! Gelgör ki şu anda bize bir hafta yetecek para gerek.

Traş olurken pijamam geldi aklıma. İkiydi. Birini hiç giymemiştim. Behçet'in de vardı, onun için o da giymemişti. «Şunu bir elden çıkarabilirsek birkaç gün idare ederiz» diye düşündüm. Saat sabahın sekizi...

— Behçet be, dedim, gel seninle bir yere gidelim.

Pijamayı gazeteye sardım. Behçet boynunu tuvalet ispirtosuyla sildi, gömleğine uzandı.

— Desene semerin otunu yemeğe başladık...

— Önemli değil, dedim. Nasıl olsa iki. Bunu hiç kullanmadık. Gerekirse, sonra yine alırız. Hem azizim, eşya dediğin kullanılmalı. Kullanılmadan, bir köşede duran eşyadan nefret ederim. Şimdi şu saatta, iyi biliyorum ki birinin parası var, pijaması yok. İstiyor ki biri pijamasını satsın, kendisi de alsın. Eee? Bizde de pijama var, para yok... O halde? Nasıl bu görüşüm? Hem, biliyor musun, eğer biz bu pijamayı satmasak, yemin ederim ki herif pijamasız kalacak.

Çenem iyiden açılmıştı. Konuşa konuşa çıktık evden. Çıktık ama, nereye gideceğiz? Ne o biliyor böyle şeylerin yolunu yordamını, ne de ben... Hamama gider gibi çıktık evden.

— Peki, nerde satacağız?

— Buluruz bir yer, dedim. Gel, önce bir düşünelim.

Yandaki kahveye girdik. Çaylarımızı içerken ,pijamayı nerede okutabileceğimizi düşünüyorduk. Yakın bir masada şöyle konuşuluyordu: «Siptilli'den aldım.» «Kazıklanmışsın. Siptilli'den mal alınır mı oğlum?»

Bu, bir ceketti. Sömürge valisi gibi duruyordu herifin sırtında. Hani «höt!» desen iki günlük yere kaçacak...

Behçet'le bakıştık. Bulmuştuk satacağımız yeri. Kalktık. Sırım gibi bir «arap uşağı» şekerkamışı bıçaklıyor, bir yandan da bağırıyor:

— Beş bıçak atana beş kamış! Üç bıçak atana beleş biiir!

Pijama, koltuğumun altında «gayri meşru» bir çocuk ölüsü gibi tartmağa başladı. Şunu bir alan olsa da kurtulsak diye geçiriyorum. Siptilli'ye vardık. Satıcı gibi değil de alıcı gibi dolaşıp duruyoruz. Kirli, yağlı, yırtık, yamalı, yeni, tornistan bir sürü ıvır zıvır... Hele o sahibinin kalıbını almış ceketler, pantalonlar yok mu, onlara bakarken içim burkuluyor. Esir pazarındayım sanıyorum.

— Hadi çıkarsana be! Ne dolaşıyoruz?

— Evet, çıkarmalı...

Ama elim bir türlü varmıyor pakete. İçim sıkılıyor. Nerdeyse satmaktan vazgeçeceğim. Bir barakanın önünde birkaç kişi çene yarıştırıyorlar. Birinin elinde bir pantalon. Çömelmiş olan:

— Herifte de mal varmış bilâder, diyor. Baksana anasının donuna döndermiş pantulu.

Eh, bunu duyunca bütün cesaretimi yitirdim.

Arkadaş dürtüyor:

— Hadisene be!

— Dur yahu, çıkaracağız işte...

Başlıyoruz yine salak-salak dolaşmağa. Arkadaş dürtüyor:

— Satmıyacaksak gidelim.

— Dur biraz...

İki tur daha yapıyoruz. Vay, ne zormuş pijama satmak!

— Hadisene be! Çıkarsana şunu!

— Patlamadın, dur biraz.

— Gidelim öyleyse...:

— Satacağız yahu, dur biraz...

Ben, gittikçe yitiriyorum cesaretimi. Bereket, bir tanıdık falan yok.

— De be Ahmet! Aç şu paketi yahu!

— Al, sen sat!

— Bana ne, pijama senin...

Bakıyorum, Behçet'in çarpık burnu biraz daha çarpılmış. Allah kahretsin, o benden daha tıfıl böylesi işlerde.

Biz böyle tartışırken biri sokuldu yanımıza.

— Görelim ağa, dedi, ne var onda?

Paketi koltuğumun altından çekip almıştı bile...

— Pijama, diye kekeledim. Arkadaşındı da... Şeydi, fazlaydı da...

Behçet kıpkırmızı oldu birden, yarım sol yapıp ayaklarının ucuna tükürdü.

— İyi ya, dedi adam, ne istiyorsunuz?

İşte bunu hiç düşünmemiştik. Çünkü pijamayı ben kendim yaptırmış değildim. Kazıklanmamak için sıktım dişimi, yaradana sığınıp:

— Kullanılmamış pijama, dedim. Değeri neyse, o...

Adam, tükürür gibi güldü:

— Yüz para!

Doğru söylüyordu adam.

— Otuz liraya çıktı, dedim. Görüyorsunuz hiç giyilmemiş...

— Helâlinden bir onluk verelim mi şuna?

— Efendim?

Adam arkasını dönüp sarsak-sarsak uzaklaştı.

Derken bir başkası geldi. O gitti, bir başkası geldi. O da gitti, daha bir başkası geldi. Onbir liraya çıkaramadık herifleri. Gazeteye sarıyordum ki biri yanaştı:

— Dur, sarma delikanlı. Kaça vereceksin?

Biz başladık pazarlığa. Ama ne pazarlık!... Sanki o bize sövüyor, biz ona... Nerdeyse yumruklaşacağız. Onbuçuk diyor da, on ellibir demiyor!... Vay babanın ananın... Ulan ne zormuş pijama satmak be!.

Bu sırada 150 kiloluk, erkek gergedan gibi bir adam soluk soluğa girdi aramıza. Onu görünce etten de, ekmekten de, dünyadaki bütün yiyeceklerden iğrendim. Erkek gergedan:

— Ne o? dedi. Derdiniz ne bakalım?

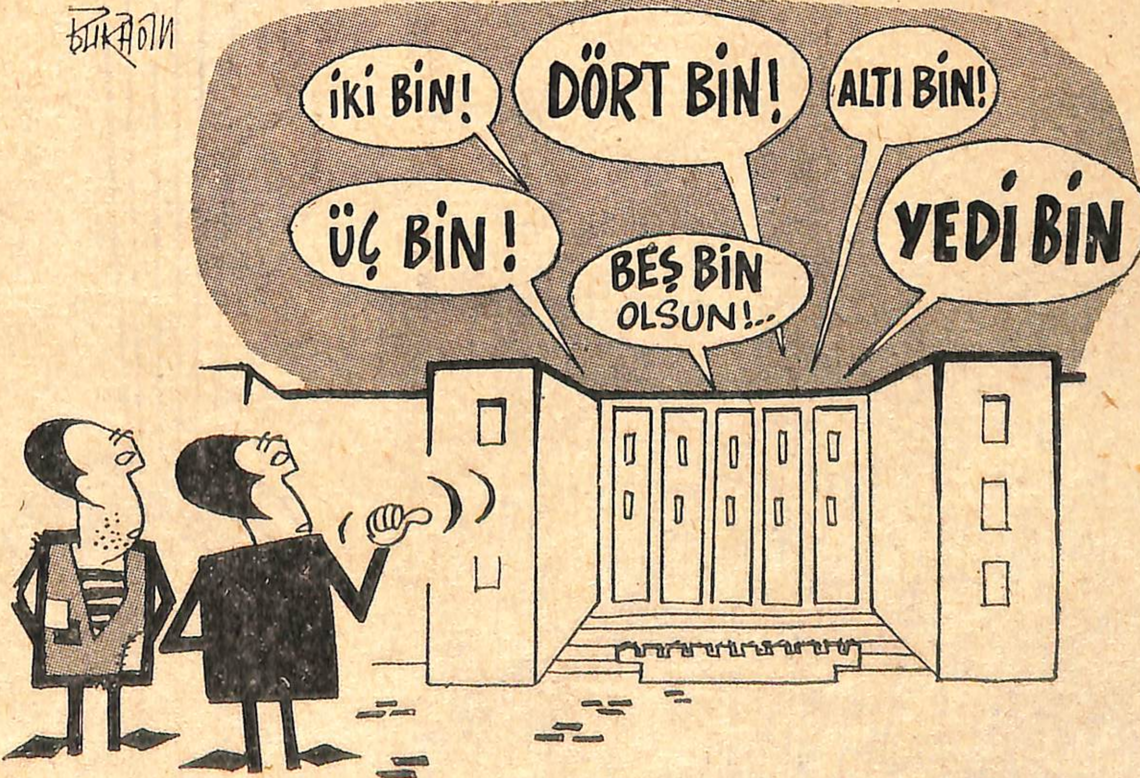
Anlattık. 150'lik açtı ağzını öteki adama:

— Utan oğlum utan! diye böğürdü. Bula bula çocukları mı buldun kazıklıyacak? Ulan şerefsiz herif, şu pijama senin olsa verir misin bu fiyata, ha? Sende hiç mi vicdan yok be vicdansız?

Oh, kurtulmuştuk! Allah senden razı olsun bey amca diye seviniyorum içimden. Behçet de benim gibi. Öteki adama gelince, o tüm ezilmiş, büzülmüş, yassılmış, ufalmış...

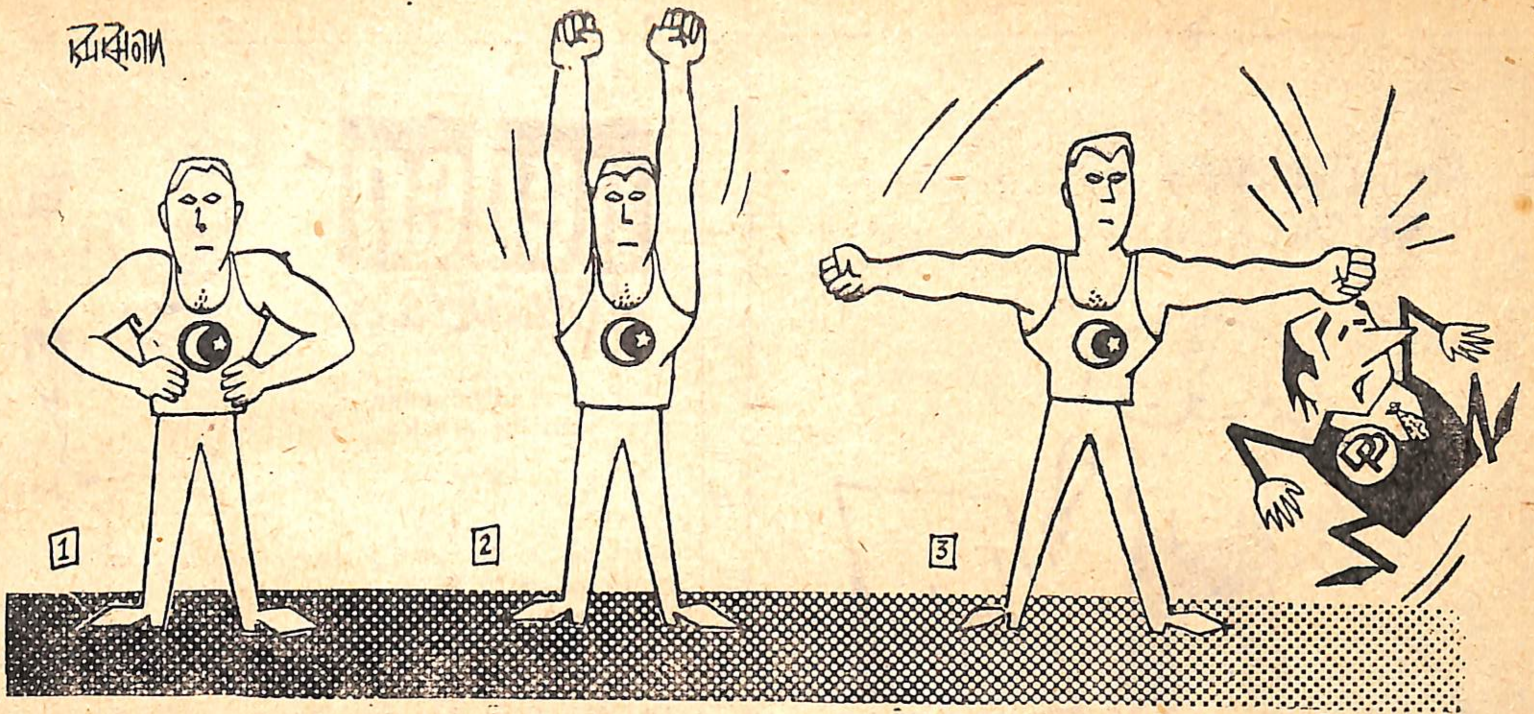
— Çekip almadık beybaba, diye kekeledi. Kapkaç da yok ortada...

Artık ben pazarlıktan vazgeçmiştim. 150'lik ne derse o olacaktı. He-

— Açık arttırma mı var?...

— Hayır, mebus maaşları görüşülüyor!...

19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı!

rif nasıl da anladı bizim garip olduğumuzu! Şu dünyada da iyi insanlar var be...

Erkek gergedan konuştukça ben biraz daha sokuluyorum ondan yana. Gözlerimden herife şükran ışıkları saçılıyor. Erkek gergedan bana döndü:

— Peki yavrum, siz kaç istediniz?

— Ben yirmibeş demiştim beyamca...

Erkek gergedan alabildiğine tatlı bir sesle:

— Evlâdım, dedi, siz de çok istemişsiniz.

Bu sırada öteki adam:

— Senin hatırın için on iki buçuk veririm beybaba, deyiverdi.

150'lik, küt parmaklı kütük gibi elini havaya kaldırdı:

— İyi, bu fiyat iyi. Bundan fazlasına veremezsiniz yavrum. İyi bu fiyat çok güzel. Biz piyasayı biliriz evlâdım. Bir daha böylesi hergelelere kapılmayın. Bunlar adamı soyarlar evlâdım. İsterler ki ölü pahasına alsınlar. Bunlar ne namussuzdur bunlar!.. Hadi, alın paranızı da gidin.

Arkasını döndü, söylenerek uzaklaştı. Biz Behçet'le bakıştık. Pijamayı alan, on iki buçuğu saydı avcuma:

— Etmez ama, şişkonun hatırını kıramadım.

Çıktık Siptilli'den. İlkin karınlarımızı doyurduk.

Şimdi aklıma geldikçe gülüyorum kendime. Meğer pijamayı asıl satın alan o 150'lik erkek gergedan değil miymiş!... On üç liraya kapattığı pijamayı yarım saat sonra tam otuz beş liraya okutmuş! Bunu, o gün akşam üzeri öğrenmiştik. Benim pijama, bizim komşunun bacağındaydı...

Hüseyin KORKMAZGİL

BİR AN EVVEL...

Genç bir dul olan Semire, yetmiş yaşında bir ihtiyarla evlenmişti. Bir gün kadın arkadaşlarından biri yolda tesadüf ettiği Semire'ye sordu:

— Ayol, nasıl oldu da yetmiş yaşında bir pinponla evlendin? Haber aldığıma göre sana Cavid de evlenme teklif etmiş... Öyle mi?

— Evet...

— Cavid hiç olmazsa ellilik bir adamdır.. Ne için ona varmadın?

Şen dul güldü:

— Ne yapayım.. dedi. Karşıma iki ihtiyar çıktı. Bir an evvel kurtulmak için en yaşlısiyle evlenmeyi en muvafık buldum!..

ÖYLE OLSAYDI...

Dr. Turhan, akşamcı hastasına öğüt verdi:

— Her içtiğiniz kadeh ömrünüzden sekiz gün eksiltiyor farkında mısınız?

— İmkânı yok doktor?

— İmkânı yok mu?

— Şüphesiz!.. Öyle olsaydı, doğum tarihimden «18» sene evvel vefat etmiş olmaklığım gerekirdi!

İDEAL DİŞÇİ!

İki sarhoş konuşuyordu:

— Benim dişçi çok yamandır. Her dişimi çektikçe, bir konyak ikram eder.

— Tevekkeli değil! Ağzında diş kalmamış?..

İzmir'de çöpçüler grev yaptı. (Gazeteler)

AKLINA GELMEMİŞ..

İki sarhoş konuşuyorlardı:

— Yahu, hiç haberim yoktu be... Demek sen de meyhanede idin ha!..

— Tabiî değil mi ya. Ben başka nereye giderim? Akşamdanberi buradayım!.. Nasıl oldu da beni görmedin?..

— Ne bileyim ben azizim. Masanın altına bakmak bir türlü aklıma gelmedi işte!

ÜCRET!

Film seyrediyorlardı. Bir aralık kadın yanındaki erkeğin kulağına fısıldadı:

— Ömründe bir kere de bir kadına, şu filmlerdeki delikanlılar kadar nazik davranabilseydin.

— Amma da yaptın ha!.. Onlar o iş için ne kadar para alıyorlar biliyor musun?

GÜREŞ TARTIŞMASI!

Bir gazeteci ile bir sporcu arasında güreşe ait bir bahis münakaşa ediliyordu. Gazeteci fikrini ağız kalabalığı ile müdafaa ediyor, sporcuyu haksız çıkarıyordu. Sporcu dayanamadı:

— Gel istersen gidelim, dedi, bu meseleyi güreş şampiyonu ile konuş, bak seni nasıl susturur...

Gazeteci cevap verdi:

— Susturmasına susturur, fakat ikna edemez!..

NEREDEN TANIMIŞ!

Kapı çalındı. Hizmetçi meşguldü. Pencereden bay baktı:

— Koş Fatma... Çabuk kapıyı aç! Nişanlın gelmiş!

Hizmetçi kız, hayretle sordu:

— Nişanlımı hiç görmemiştiniz. Onun geldiğini nereden anladınız?

Bay gülerek cevap verdi:

— Gayet basit... Boynunda benim kravatlarımdan biri var!..

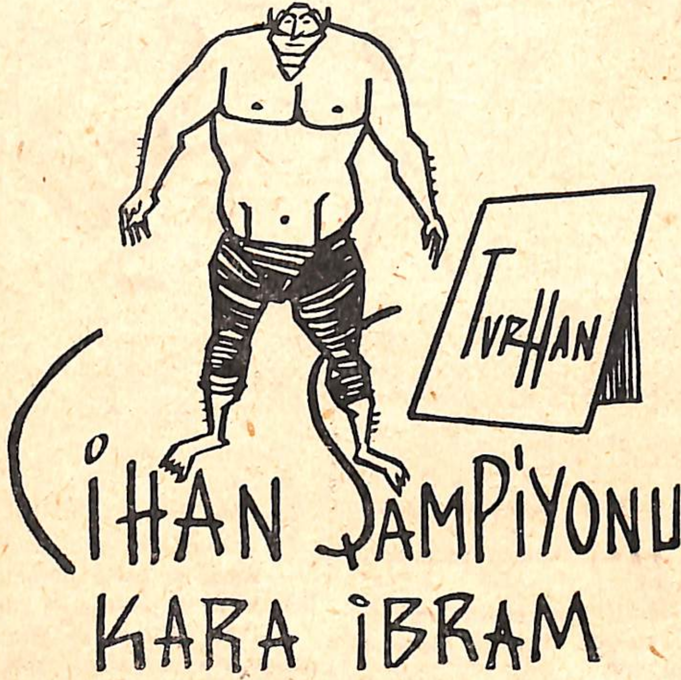
İNAT!

Karı, koca arasında:

— Ben bilirim canım, siz kadınlar, hepiniz istisnasız, kocanızın söylediğinin tam aksini söylersiniz...

— Hiç de öyle değil işte... Asla!..

KOMİSER OSMANIN YENİ MACERASI

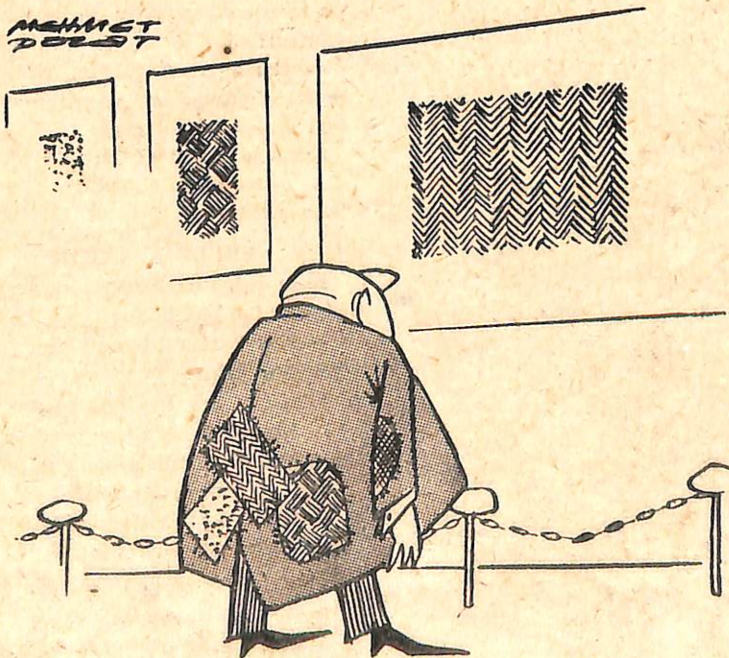
Yeni kuşağın eşsiz çizgi üstadı, milletlerarası şöhretimiz Turhan Selçuk'un çizdiği «Komiser Osman» romanı gelecek sayımızda bitiyor.

Okuyucularımız tarafından haklı olarak pek sevilen bu romanı, arkadaşımız Turhan, yeni bir macera çerçevesi içinde ve eskisinden de üstün bir başarı ile tekrar çizmeğe başlamıştır:

Cihan şampiyonu Koca İbram!

Sizi ilk sayıdan saracak ve gelecek perşembeleri sabırsızlıkla bekliyeceksiniz.

Yerli kumaşlar sergisi açıldı. (Gazeteler)

YAZISIZ!

neden Aldatırlar?

Fransız mizahından yeni bir örnek

Bu sayımızda, çağdaş Fransız mizahından yeni bir örnek veriyoruz. Ferenc Holnar'ın bu güzel hikâyesini beğenerek okuyacağınızı umuyoruz.

JEANETTE ilk defa kocasını aldatıyordu. Bunu öğrenen Paul karısına sordu:

— Beni o adamla neden aldattın?

Jeanette inkâra kalkışmadı:

— Güzel adamdı. Yakışıklı adamdı... Dayanamadım!

Paul ertesi gün bir güzellik enstitüsüne başvurdu. Ve birkaç hafta sonra oradan tepeden tırnağa gençleşmiş ve güzelleşmiş çıktı.

Bunu gören Jeannette kolları arasına atıldı kocasının:

— Seni ömrümün sonuna kadar seveceğim ve yalnız senin olacağım!

Karı kocanın saadetlerine son yoktu.

★

Jeanette ikinci defa kocasına ihanet etti. Onu suç üstü yakalayan Paul sordu:

— Beni bu herifle neden aldattın?..

Jeanette itirafta bulundu:

— Çok güçlü, çok kuvvetli... Dayanamadım!

Paul, hemen gidip Jimnastik Akademisine yazıldı. Üç ay içinde sporun bütün dallarında başarı kazanmıştı. Bazuları en yüksek güreşçilerin bazularından farksızdı. Paris'in en kuvvetli boksörüyle çarpışabilirdi artık!

Jeanette, onu görünce boynuna sarıldı:

— Seni ölünceye kadar seveceğim... Yalnız senin olacağım!

Karı koca çok mesut görünüyorlardı...

★

Jeanette'in kendisini üçüncü defa aldattığını öğrenen Paul, karısını sorguya çekti:

— Beni neden o herifle aldattın?

Jeanette açıkça cevap verdi:

— Çok zengindi... Dayanamadım!

O gece Paul, sabaha kadar uyumadı. Odasına yalnız kapandı. Bir zamanlar tasarladığı mühim bir icadın üzerinde çalıştı. Onuncu günün sabahı, güneşin doğmasiyle icadettiği âletin son tecrübesini muvaffakiyetle bitirmesi de bir oldu.

O gün icadını bir Amerikan şirketine üç milyon dolara sattı.

Jeanette kocasının elindeki çeke bir göz attıktan sonra kollarını Paul'un boynuna dolayıp öptü:

— Seni son nefesime kadar seveceğim ve yalnız senin olacağım!

Karı kocanın saadetleri tazelenmişti...

★

Jeanette kocasını, dördüncü, kırkıncı hattâ dört yüzüncü defa aldatmıştı... Paul ancak dört yüz kırk dördüncü defada işin farkına varmıştı. Ona:

— Beni bu adamla neden aldattın?.. diye sordu.

Jeanette, karşılık verdi:

— Müthiş bir katildi... Dayanamadım!

Paul, hemen elini cebine attı ve tabancasını çıkararak gayet sâkin bir tavırla Jeanette'in üzerine bir el ateş etti.

Burada biraz durup şu gerçeği belirtmeden geçmiyelim: Jeanette'in o günden sonra Paul'ü aldattığını hiç kimse görmedi!

Çeviren : Selâmi Münir Yurdatap

KOMISER OSMAN

TURHAN SELÇUK

DURMADAN KAN KAYBEDEN İKİ ADAM, KAVGAYI BİR AN ÖNCE BİTİRMEĞE ÇALIŞIYORLARDI. MUKAVEMETLE KARŞILAŞAN RAUF ŞAŞKINDI ...

SÜLEYMANIN LÂFI BİTMEDEN, YENİBAHÇELİ YILDIRIM GİBİ BİR HAMLE YAPAR. BİLEĞİNDEN DARBE YİYEN KOMİSERİN BIÇAĞI ELİNDEN FIRLAR.

O ANDA KENDİNİ SIRTÜSTÜ YERE ATAN OSMAN, RAUF'UN ÇENESİNE HATIRI SAYILIR BİR TEKME YAPIŞTIRIR.

MASAYLA BERABER DEVRİLEN RAUF SIRTÜSTÜ YERE DÜŞER. FAKAT...

YENİBAHÇELİ BIÇAĞI KALDIRIR ...

SONU HAFTAYA

PATATES Şövalyeleri

— 12 —

— Halen çok batarya var mı?

Filippo amca bana:

— Her iki tarafta da daha altı batarya var, dedi ve, atını durdurarak, yüzüme baktı.

— Sen, diye devam etti, hiç Tanrı'nın insanlara bir partinin 75 topunu öbürüne ve öbürünkini de buna aktarmağa izin verdiğini Kutsal Yazılar'da okumadın mı?

O zamanlar ancak zavallı bir çocuktum ve gazetelere yazı yazmayı aklımın ucundan bile geçirmiyordum ama, Kutsal Yazılar'ı okuyor ve ezberliyordum.

— Okumadım, dedim; okumadım; ulu Tanrı hiçbir yerde toplar üzerine en ufak bir imada bile bulunmuyor.

Amcam etekleri zil çalarak:

— Tanrı'nın kanunları ile başı belâda olan, insanların kanunları ile de haydi haydi geçinir, dedi. Ve gene doludizgin yol aldık.

★

Sözünü ettiğim macera Mendoza'da kahveci çırağı olduğum sıralar başıma geldi, yoksa Filippo amcam ile savaş malzemeleri üzerinde dolap çevirdiğimde değil.

Evet, Filippo amcam beni pek çabuk başından savdı ama, bunda yerden göğe kadar hakkı vardı: Zyrillo'nun bir topunu dikkatsizlikten olacak, Zyrillo'culara okuturken, kaçmak zorunda kalmıştı.

İşte o sıralar Chichita'yı, şu azat olmuş tavuğu bir başına bırakmıştım, ve bana 90 pesosa yiyip içeceği verilen uluorta bir tavanarasına çekilmek zorunda kalmıştım, neden sonra, dinlenip ettikten sonra, Zyrillo'nun adamlarının eline düşmemeğe baktım tavuğu tek ayak üzerinde yürütmeyi, ona sıçrayışlar ve daha başka hünerler yaptırmayı öğrendim. İki general de gözden düşünce, inimden çıktım ve gidip bir sirke kapılandım. Sanki benim gibi bir zavallı çocuk daha başka ne yapabilirdi ki?

Atları, filleri, sakallı kadını, akrobatları, balerinleri, hokkabazları ile pek ün salmış bir sirkin adı dillerde dolaşıyordu ve millet içeri girmek için birbirini yiyordu. Numaram ön sıralardan bir yere üç pesos bayılabilen burjuvaları pek hoşnut ediyordu. Ötekiler tavuğu filân göremiyorlardı ama hemen alkış tutma gibi bir illetleri vardı. Şunu bunu yapıp ettikten sonra, Chichita'yı kollarıma alıyor ve ön sıraların arasına dalıyordum; ağzı iki karış açık kalan seyirciler bir metelik çıkarıyorlardı; Chichita parayı gagası ile kaptığı gibi cebime indiriyordu; kibar ve pek takdir toplayan bir manzara idi bu. Ama, bir akşam, kızılca kıyamettir koptu ve Chichita'yı artık ebediyen kaybettim. Kadının biri yaygarayı basınca millet dışarı çıkmağa yeltenmişti. Bu «biri» nin karısı olmalıydı, çünkü o saat jandarmalar damladı ve erkekleri dışarı dehlemeğe kalktılar. Artık bütün ortalık birbirine girdi ve biz de birbirimize girdik; seksen kişi kadardı jandarmalar ve «yuh olsun size!» diye de bir yaygaradır kopardılar. Böyle olduğu halde pırlantayı bulamadılar. Kadın bunu bir altın zincire takıp taşıyormuş. Biri zinciri koparmış ve pırlanta da yok olmuştu. İki bin pesos edermiş. İşte bu civcivli anda bizim Chichita ölümün yolunu tuttu. Ben ise o sıralar ancak Tanrı'nın kendisine sunduşu şeyle estek-köster yuvarlanıp giden zavallı bir çocuktum ve bunun acısına dayanamazdı yüreğim: ama, biçare Chichita ölmüşse, bu biraz da benim suçumdan ileri geliyordu şüphesiz. Sirk numaramızı tamamladıktan sonra, kalkıp sanki ne diye, Chichita'ya bu belâlı pırlantayı yutturmuştum?

Bir çocuktum ve çocukların da olayların akışını beklemeğe pek sabrı yoktur. Böylece, daha o akşam, Chichita hayatın nimetlerini terketti.

O uğursuz pırlantayı ben, bunca felâketin sebebini Chichita'nın midesinin bir köşesinde buldum ve Chichita'yı göz göre göre kesap edip yedim; ama bu zehir oldu bana. Baylar, yemin ederim size.

★

Mutlu çocukluğumun hasreti beni bir süre sonra gene yolda yakaladı ve herhangi bir haydutlar masalı sayesinde de bana, Mösyö Dublè'nin durumunun yolunda gitmediğini anlatmak arzusunu bir yana bırakmış bulunduğumu unuttardu.

Anlatmak istediğim ve okuyucularımı ilgilendiren iş başıma işte Mendoza'da kahveci yamağı olduğum sıra geldi. Tanrı bilir niçin, kalkıp Meksika'dan Arjantin'e gelmiştim. Filippo amcam beni, bir kere daha ekmişti. O zamanlar, uçsuz bucaksız çayırlarda, yalnız atlar ve goşolar göre göre, yalın ayak - başı kabak, açlıktan gözü dönmüş, zavallı toy bir çocuk olarak sürtüp duruyordum ki, sonunda bir medeniyet ışığı gördüm: demiryolu. Raylar arasında dolaşmağa başladım ama bir saat içinde canlı yüzü görmedim. Derken sonunda bir dönemeç bana bir insan kalabalığı gösterdi: Yolda bir yığın işçi çalışıyordu. Sanki otuz altı kişinin işini üzerlerine yüklenmişler gibi anası ağlayan beş zavallı goşo idi bunlar; başında bir kasket bulunan bir demiryolu çavuşu tarafından yönetilmişlerdi, bu içime su serpti; bu durum karşısında uğursuz oğlu uğursuz haydutlar denemezdi bunlara. Ben vardığımda, işlerini bitiriyorlardı. Demiryolu memuru valizden kütük defterlerini çıkardı, bir şeycikler yazdı, sonra herbirine tutup üç pesos verdi. Ana yol ile Rio Raranà arasında, demiryolu makasını açmak ve her şeyi yapmakla yüz metrelik bir düzgünlük sağladıkları düşünülürse, doğrusu bu, açlıktan nalları diktirecek bir ücretti: Arjantin'de demiryolları kötü para verir. Bununla beraber, bizim şapşal goşolar, kırallar gibi mutlu, tekerlek şapkalarını çıkarıp memuru selâmladıktan sonra atlarına atlayıp gittiler. Biz yalnız kalınca, çavuş hazretleri bana nerelerde sürtüp duracağımı sordu.

— Ayol toprak herkesindir, yoksa sırf Arjantin'deki İngiliz demiryollarının değildir, dedim.

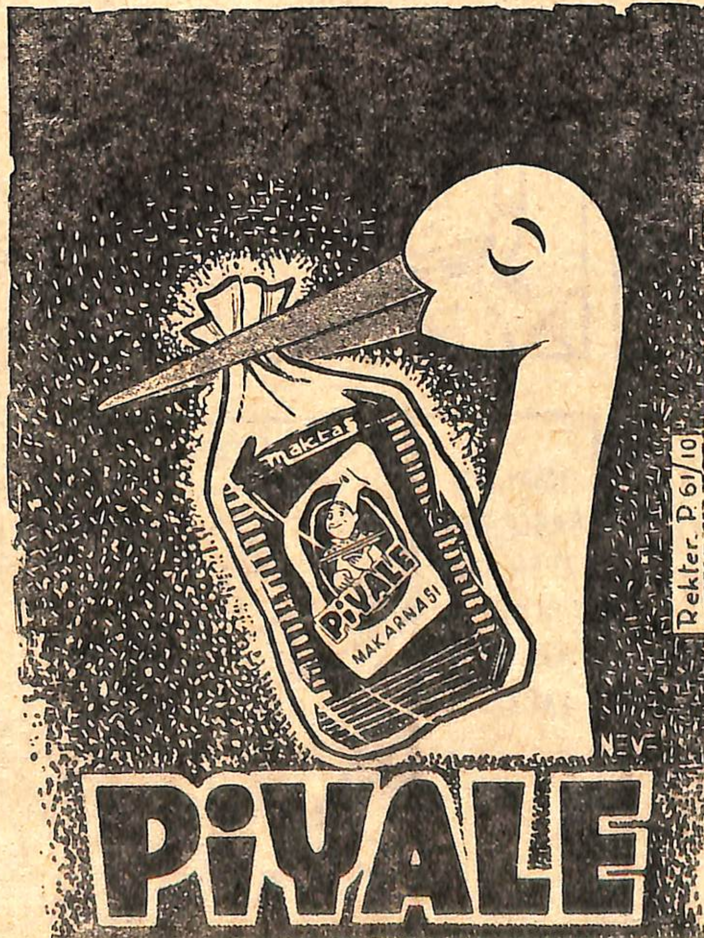
Dereden tepeden konuşup ettikten sonra çavuş eğere atladı ve doludizgin gitti. Akşam oluyordu: Bir manevra yoluna yorgunluktan leş gibi oturdum ve arası pek geçti geçmedi, bir yük treninin geçtiğini gördüm ve hava akımı şapkamı uçurttu. Bir ıslık çalarak, demiryolu makasını değiştirdim ve usul usul gelen vagon, gene yavaş yavaş ana yoldan çıktı, ve ikinci yola girdi. Demiryolu memuru freni tutuyor ve hızı ayarlıyordu. Makası gene açık bıraktım, nazlı nazlı gelen ata atladım ve vagonun peşinden gittim. Vagon Rio'nun kıyısında gelin gibi durdu ki burada koca bir sal bağlanmış bulunuyordu. Besbelli ki önceden salın güvertesine usturuplu bir yol döşenmişti, çünkü vagon bunun üzerinde güzel güzel kaydı ve zınk diye durdu. Demiryolu memuru vagondan indi, vagonun salın dışına kaymasına engel olmak için tekerlekleri takozlarla tıkadı, motörü çalıştırttı, demir aldı ve sal akıntıya kapıldı.

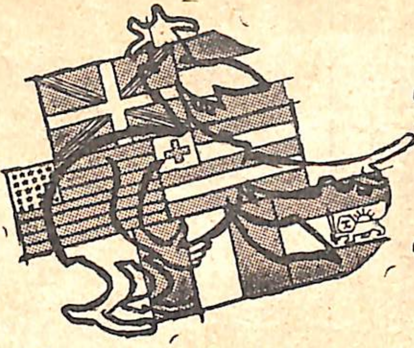
Rio'nun ortasına geldiğimizde:

— Güç bir meslek, değil mi Filippo amca? dedim.

Dümen tutan amcam:

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

İYİSİ Mİ!

Bajüles'lerin çiftliğine gireli henüz bir hafta olmuştu, fakat genç yanaşma işini bırakmak istiyordu. Sebebini sordukları zaman anlattı:

— Çiftliğe girdiğimin ikinci günü bir domuz öldü, pişirip bize yedirdiler; daha ertesi gün bir dana öldü, onu da bir güzel yedik; evvelki gün ise Bajules baba ölünce...

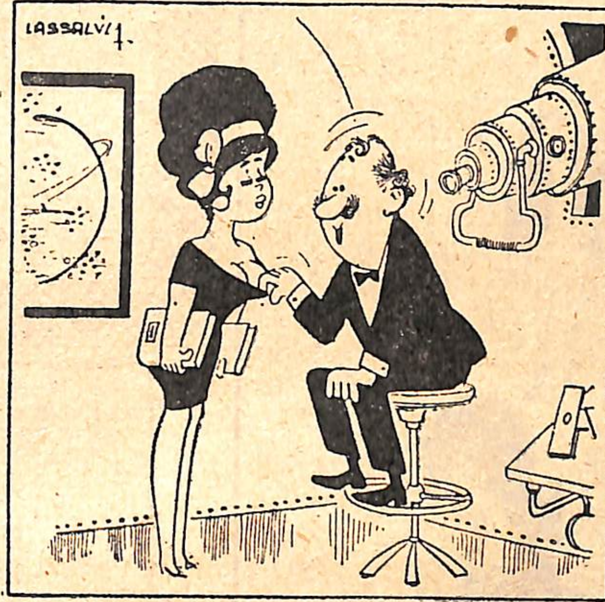
BÜYÜRSE...

Misafir küçük Melda'ya sordu:

— Melda'cığım annen kadar kocaman olduğun zaman ne yapacaksın bakalım?

Melda hemen cevap verdi:

— Perhiz!

— İşte iki yeni yıldız... Gökte ararken yerde buldum.

YENİ GİBİ!

Meşhur bir antikacı yeni bir dükkâna taşınıyordu, eşyaları kaldıran adamlara:

— Aman dikkatli olun dedi; bu vazoların herbiri en aşağı üç yüz seneliktir!

Adam antikacıya teminat verdi:

— Hiç üzülmeyin beyim; biz onlara yepyeni imişler gibi dikkat ederiz!

KÖTÜ MAZERET!

Genç kadın öfkeyle kocasına bağırdı:

— Jim seninle yaşanmaz; ne yazık ki seni derhal terkedip annemin yanına gidemiyorum; zira o da babamı bırakıp buraya gelecek...

KOCAMAN LÂFLAR

★ Hiç de kılıbık bir koca değildi; tabakları yıkarken etrafı kül içinde bırakan kocaman bir sigara içerdi.

Bill Shelly

★ Her fesat bakışlı adam bir canî değildir; belki de karısının akrabaları ile beraber oturuyordur!..

John Burnstedt

★ Bazı kimseler o kadar dar görüşlüdürler ki iki gözleri ile bir anahtar deliğinden bakabilirler.

Charley Grant

★ Adam o kadar şüpheci idi ki karısı ikiz doğurduğu zaman, çocukların sadece birini tanıyabileceğinde ısrar edip durdu.

S. Gudge

★ Arada sırada biraz zaman öldürün; nasılsa zaman sizi öldürüyor!

★ Politikacı her şeyi endişeyle gören ve görüşleriyle herkesi endişelendiren kimsedir!..

Hugh Allen

★ Kelepir otomobil, klâksonundan mâdâ her parçası ses veren otomobildir.

★ Hayatın problemleri, karşımıza niçin biz on sekiz yaşındayken ve herşeyi bilirken çıkmaz?

★ Annelerimiz genç oldukları çağda genç kızlar kızarırlarmış; acaba erkekler onlara ne söylüyorlardı?

★ Eski bir adam, insanların ay yerine cennete gitmek için çalıştıklarını hatırlayan kimsedir.

★ Küçük bir şehir, umumiyetle bir demiryolu, bir ana cadde, iki kilise ve birçok fikirlerle parçalara ayrılmıştır.

AÇLIK!

Çiftlik evinin etrafındaki avluda bir horoz güzel bir tavuğu kovalıyor, çitin üzerine oturmuş sandviçini yiyen çiftçi de bu heyecanlı kovalamacayı seyrediyordu. Az sonra sandviçi biten adam bunun kırıntılarını yere serpti. Hâlâ tavuğu kovalayan horoz evin etrafındaki ikinci turlarını atlattıktan sonra bu kırıntıların hizasına gelince tavuğu unuttu ve ekmekleri yemeğe başladı. Bunu gören çiftçi biraz düşündü ve kendi kendine:

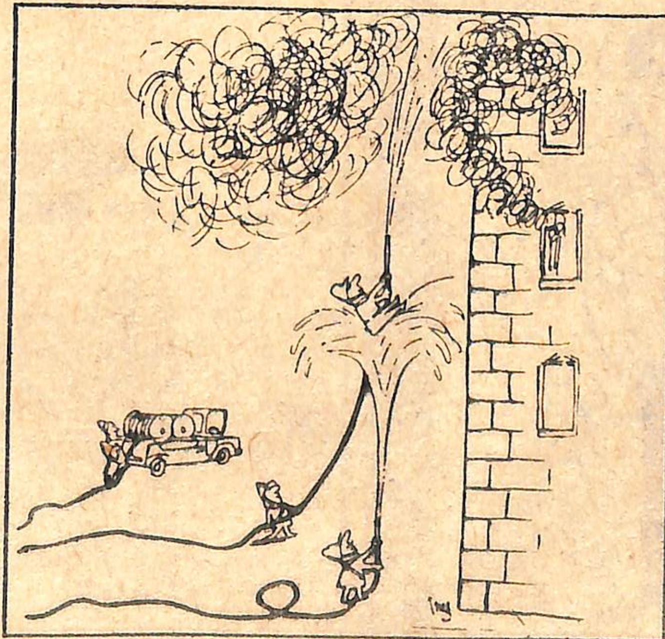
— Allahım dedi; beni sakın bu horoz kadar aç bırakma!..

POKER!

İki evli arkadaş arasında:

— Demek karına poker oynamayı öğrettin öyle mi?

— Evet; bundan da çok kârlı çıktım. Geçen akşam aylığımın yarısını yeniden kazandım!

YAZISIZ!

JAMBON

Mathieu Baba çok hasta idi. Doktor:

— Ne isterse verin yesin, dedi; zira sabaha çıkacağı şüpheli!

Bunun üzerine karısı, Mathieu Baba'nın baş ucuna gelip sordu:

— Doktor izin verdi; her istediğini yiyebilirsin, sana ne pişireyim?

Ağzı sulanan Mathieu Baba:

— Güzel bir jambon tavası! dedi.

Karısı bu isteği duyunca:

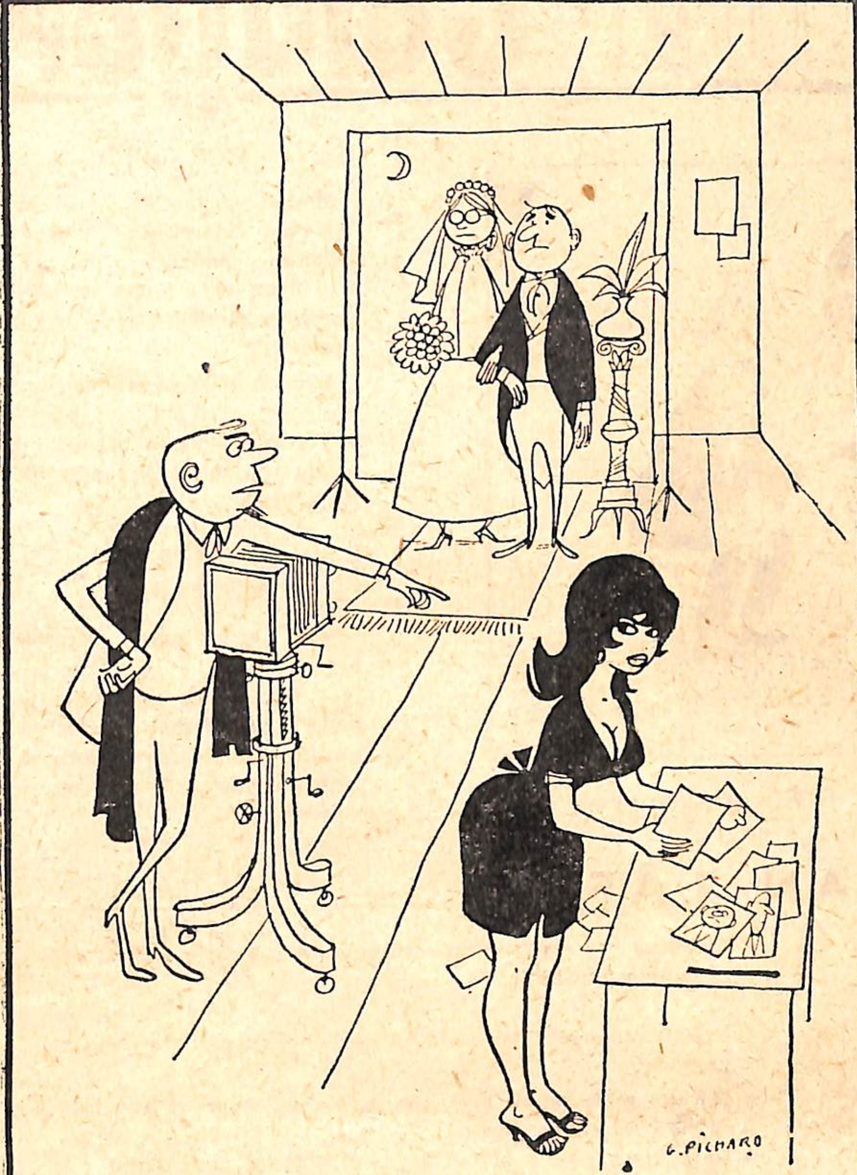
— Jambon mu dedi; olmaz! Jambonu senin cenaze yemeğin için saklamam lâzım!

BÖYLE GİDERSE..

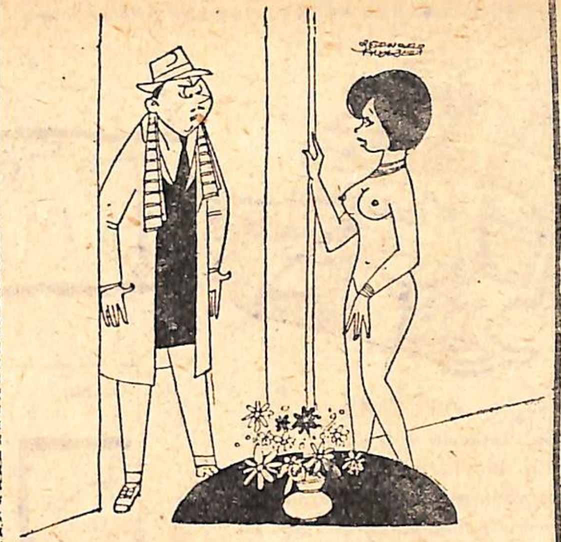
Paul'a babası öğretmeninin kendisinden memnun olup olmadığını soruyordu; Paul:

— Hem de çok memnun babacığım, dedi; bana eğer böyle gidersem gelecek sene sınıfın en büyük çocuğu olacağımı söyledi!

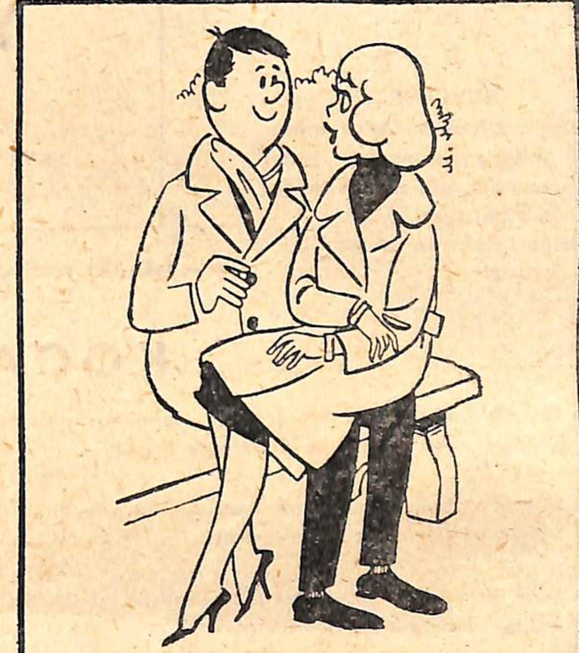
Dünya Karikatürleri

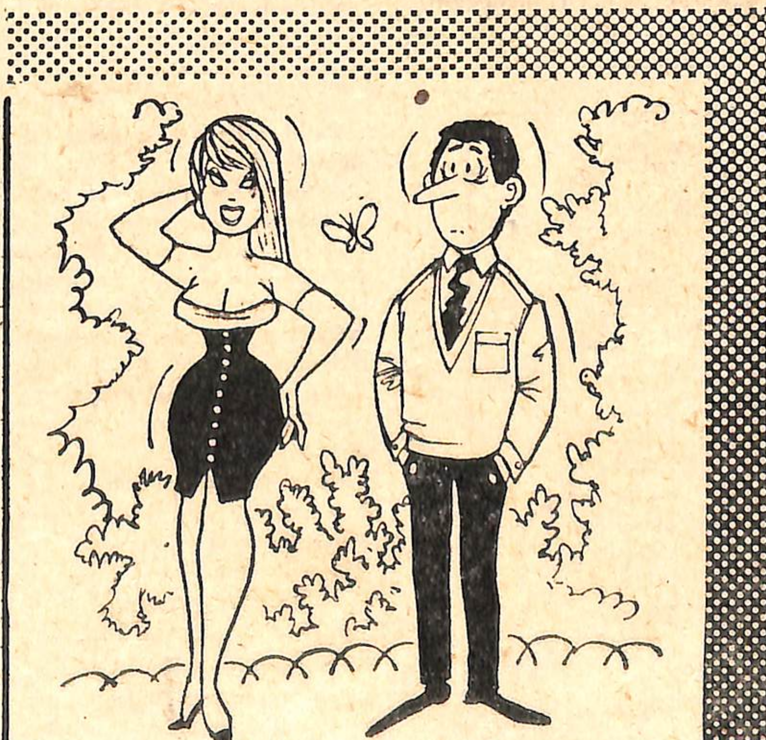
—BU SİZİN EN BAHTİYAR HATIRANIZ OLACAK. ŞÖYLE BAKIP, TATLI TATLI GÜLÜMSEYİNİZ BİRAZ...

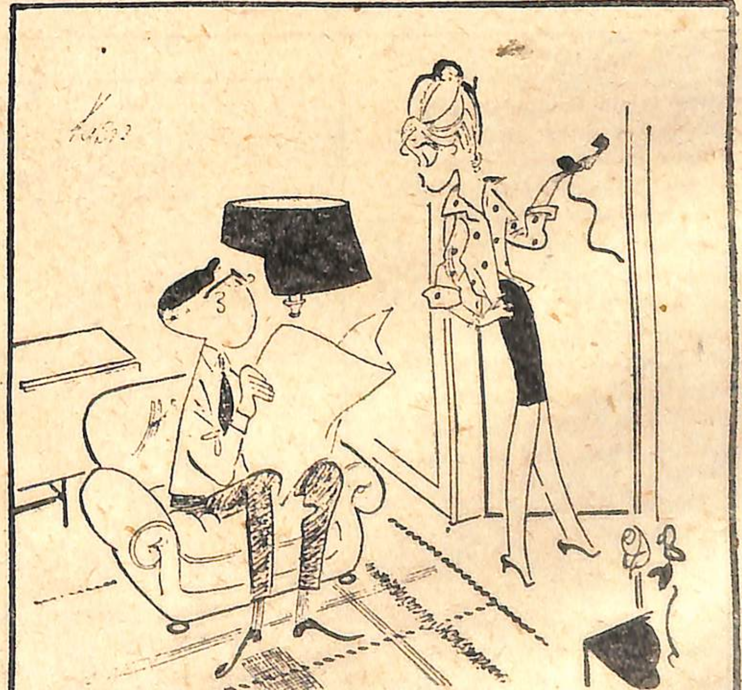
—AAA... SEN MİSİN?

—AFEDERSİNİZ, BİRAZ DİZİNİZDE OTURAYIM, TAŞ ÇOK SOĞUK!

—POL, SENSİZ YAŞIYAMIYORUM...
—HAKKIN VAR LUİS, HAYAT ÇOK PAHALI!

—YENİ SEKRETERİN GÜZEL Mİ, ÇİRKİN Mİ? ONA GÖRE KONUŞAYIM...

Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel eseri:

GÖÇ

Bizim evimizin, bizim gençliğimizin, bizim aşkımızın romanı.

İKİNCİ BASKI

Bu romanın birinci baskısı yirmi gün içinde satılmış, bitmiştir.

1 HAZİRAN PERŞEMBE..

GÖÇ
En güzel Roman

GÖÇ
En iyi kâğıt..

GÖÇ
En temiz baskı..

GÖÇ
Karton kapak..

GÖÇ
Beş renkli gömlek..

GÖÇ
İplik Dikiş..

GÖÇ
Fiatı: 5 Lira.

Satış Merkezi:
Ferhan Bozkurt ve Ortağı
Kebeci Han, No. 4
Ankara Caddesi İstanbul

Ama ne yemek yedik...

Grafika

...gene de midemiz rahat!

Vita ile pişirilmiş yemeklerden sonra mideniz ne kadar rahattır! Yemekler hakikaten nefis olur çünkü Vita'nın fevkalâde bir lezzeti vardır. Vita'nın lezzeti daima nefistir çünkü Vita daima tazedir. Yemekler besleyici olur çünkü Vita vücuda bol kalori verir. Ancak bunların hepsinden daha mühimi mideniz hafif olur çünkü Vita'nın hazmı kolaydır. Evet, Vita tasfiye edilmiş ve asidi alınmış olan en iyi nebatî yağlarla yapılır.

Bakkalınızdan hakikî VİTA'yı ısrarla isteyiniz.

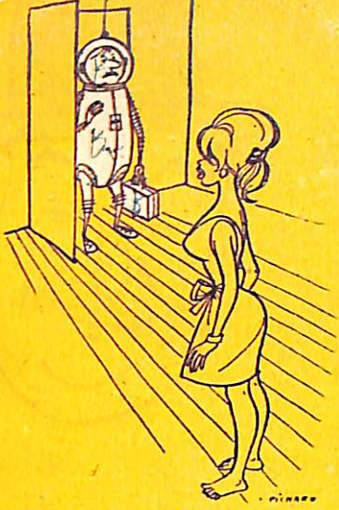

Vita

yemeğin lezzeti midenin dostudur.

V.117

Akbaba

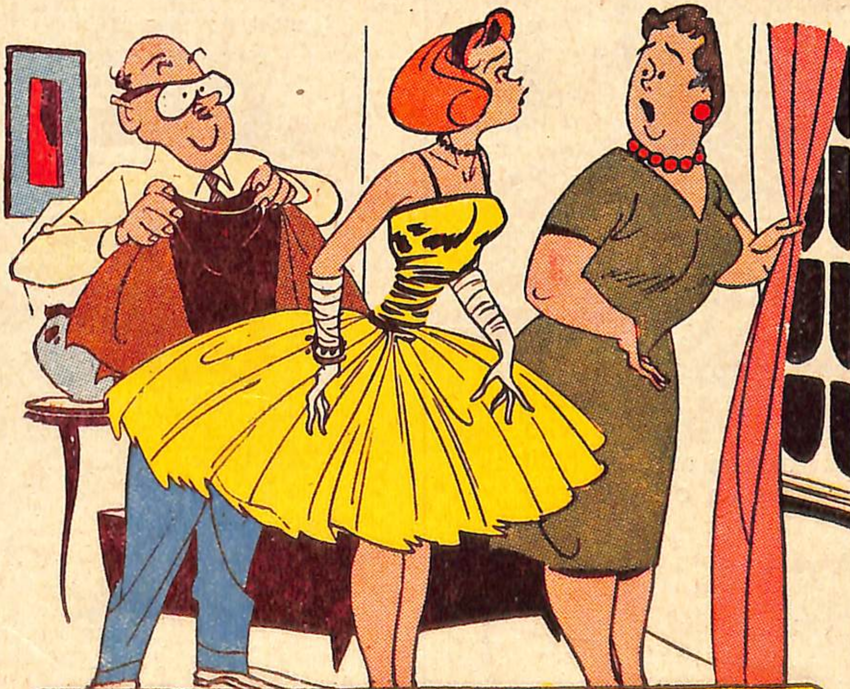

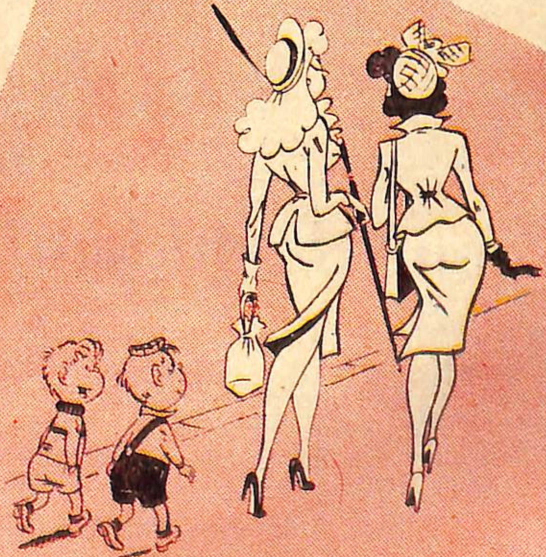
YAZISIZ

BAHÇIVAN – EN ÖZENEREK BÜYÜTTÜĞÜM FİDAN SENSİN... SÖYLE, MEYVALARINI NE ZAMAN TOPLAYACAĞIM ?

–AMAN ALLAHIM, NİŞANLI DİYE SEÇTİĞİN BU MU ?
– HAYIIIR, BABASI !..

–ÖNDEN YÜRÜYELİM, GÖRENLER PEŞLERİNE TAKILDIK SANMASINLAR...